ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΝ OMAR AZIZ

Του Γιώργου Καραθανάση

«Δεν είμαστε λιγότεροι από τους εργάτες της Παρισινής Κομμούνας. Εκείνοι άντεξαν 70 ημέρες, ενώ εμείς είμαστε ακόμα εδώ, ενάμιση χρόνο τώρα»

Με αυτά τα λόγια ενθάρρυνε τους συντρόφους του, την περίοδο που χτυπούσε δυνατά η καρδιά της επανάστασης στη Συρία ο αναρχικός, διανοούμενος και ακτιβιστής, Omar Aziz, που στις 16 Φεβρουαρίου του 2013 δολοφονήθηκε από το καθεστώς Assad στην φυλακή Andra, στα βορειοανατολικά προάστια της Δαμασκού, που προορίζονταν για πολιτικούς κρατούμενους.

Ο Omar Aziz, γνωστός στους επαναστατικούς κύκλους και με το με ψευδώνυμο Abu Kamel, γεννήθηκε στη γειτονιά Al-Amara, στη συριακή πρωτεύουσα, στις 18 Φεβρουαρίου 1949. Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο της Grenoble, στη Γαλλία, με πτυχίο στις οικονομικές επιστήμες και προτού επιστρέψει στη Συρία, ζούσε με την οικογένειά του στη Σαουδική Αραβία και εργαζόταν σε μια επιχείρηση στον τομέα της τεχνολογίας πληροφοριών. Όλα αυτά, μέχρι που ξέσπασε η συριακή εξέγερση ενάντια στη δικτατορία των τεσσάρων δεκαετιών της οικογένειας Assad, τον Μάρτιο του 2011. Τότε, παρά το γεγονός πως ήταν ήδη 62 ετών, πήρε τον δρόμο της επιστροφής για την πατρίδα του, ώστε να εμπλακεί με όσες δυνάμεις είχε στο επαναστατικό κίνημα και να το βοηθήσει να ωριμάσει.

Ο Aziz αναζητούσε έναν νέο ρόλο για τους επαναστάτες. Παρόλο που συμμετείχε με πάθος σε όλες τις συγκεντρώσεις και τις ειρηνικές, έως τότε, διαδηλώσεις, γυρίζοντας από γειτονιά σε γειτονιά και από πόλη σε πόλη για να γνωρίσει νέους ακτιβιστές, να συνομιλήσει μαζί τους και να διασπείρει τις ιδέες της αυτό-οργάνωσης, της οριζοντιότητας και της αλληλοβοήθειας, θεωρούσε πως οι διαμαρτυρίες δεν αρκούν.

Έπρεπε η κατάσταση να οδηγηθεί σε ένα νέο στάδιο, καθώς έβλεπε πως, μέχρι τότε, το καθεστώς είχε βρει τον τρόπο να απορροφά τους κραδασμούς των κινητοποιήσεων. Έβλεπε τη δημιουργία κοινωνικών αυτοθεσμίσεων ως τη μοναδική προοπτική για την πολιτική νίκη της επανάστασης. Η στρατηγική του ήταν πως το κίνημα θα έπρεπε να αρχίσει να αφαιρεί εδάφη και λειτουργίες από το κράτος, επιταχύνοντας στην οικειοποίηση του δημόσιου χώρου και του δημόσιου χρόνου από την κοινωνία.

Αυτές οι σκέψεις του Abu Kamel αποτυπώνονται στο πρώτο του χειρόγραφο, που δημοσιεύτηκε το 2011, με τις αναταραχές να βρίσκονται στον 8ο μήνα. Παρατηρούσε πως υπάρχουν δύο επικαλυπτόμενα φάσματα κοινωνικού χρόνου. Από τη μια ήταν «ο χρόνος της εξουσίας», ο χρόνος της καθημερινότητας, ο χρόνος, δηλαδή, των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, οι οποίες καθορίζονται από το κράτος και τις κοινωνικές σχέσεις που αυτό παράγει. Στον αντίποδα βρισκόταν «ο χρόνος της επανάστασης», της συλλογικής δημιουργίας και της συντροφικότητας. Το γεγονός πως η ροή των καθημερινών δραστηριοτήτων δεν είχε καταφέρει να παγώσει και να συσχετιστεί με τον επαναστατικό χρόνο, τον έκανε να πιστεύει πως δύο τινά μπορούσαν να συμβούν, είτε ο λαός να βαρεθεί και να σταματήσει σταδιακά τον αγώνα είτε να υπάρξει μια έντονη στρατιωτικοποίηση, και από τις δύο πλευρές, με αποτέλεσμα, όπως γράφει «η επανάσταση να γίνει όμηρος του τουφεκιού»[1].

Η πολιτική πρόταση του Σύριου αναρχικού ήταν η σύσταση «Τοπικών Συμβουλίων». Μέσα από αυτά θα μπορούσαν να εμπλακούν περισσότεροι τομείς της ζωής με την επανάσταση και να συγχρονίσουν το βήμα τους μαζί της. Με βάση τις αρχές της αυτό-οργάνωσης, της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας, έβλεπε τα τοπικά συμβούλια ως θεσμίσεις μέσω των οποίων οι άνθρωποι «από όλες τις κουλτούρες και τις κοινωνικές διαιρέσεις» όπως αναφέρει χαρακτηριστικά, θα μπορούσαν να συνεργαστούν για να καλύψουν τις ανάγκες τους. Στις βασικές αρμοδιότητες του συμβουλίου είχε θέσει α) την εξεύρεση στέγης για τους εκτοπισμένους επαναστάτες και τη συγκέντρωση των απαραίτητων

προμηθειών, β) τη συγκρότηση δικτύου υποστήριξης για τους φυλακισμένους και τις οικογένειές τους, γ) τη δημιουργία επαναστατικού ταμείου, δ) την προσάρτηση γης και ακινήτων από το κράτος με όλα τα μέσα, ε) την σύσταση ομάδας επιφορτισμένης με την έρευνα και τη δημοσιοποίηση στοιχείων για τις παραβάσεις τις οποίες διαπράττει το καθεστώς, στ) οργάνωση δομών υγείας, ζ) κοινωνική αυτοάμυνα και συντονισμός με τις πολιτοφυλακές του Ελεύθερου Στρατού, η) συλλογική διαβούλευση και επίλυση των προβλημάτων των πολιτών με βάση τις αρχές της οριζοντιότητας. Πίστευε ότι η οικοδόμηση αυτόνομων, αυτοδιοικούμενων κοινοτήτων, συνδεδεμένων περιφερειακά και εθνικά μέσω ενός δικτύου συνεργασίας και αλληλοβοήθειας, ήταν ο δρόμος προς την κοινωνική επανάσταση και τη, μια για πάντα, ρήξη με τις σχέσεις κυριαρχίας. Άλλωστε είχε ταχθεί προ πολλού υπέρ της καταστροφής της κρατικής δομής και δεν αγωνιζόταν απλά και μόνο για την ανατροπή του δικτάτορα[2].



Ο Aziz ίδρυσε μαζί με τους συντρόφους του τέσσερα τοπικά συμβούλια, το πρώτο από τα οποία στην εργατική συνοικία Barzeh. Συνέβαλλε, με αυτόν τον τρόπο, καθοριστικά στη μετέπειτα ανάπτυξη των Τοπικών Επιτροπών Συντονισμού (LCC), γνωστών στα αραβικά ως *tansiqiyyat*, που θα δημιουργηθούν στη συνέχεια σε όλες τις απελευθερωμένες περιοχές και μέχρι τον Μάρτιο του 2016, υπολογίζεται ότι άγγιζαν τα 395 σε πόλεις, κωμοπόλεις, χωριά και γειτονιές, τα μισά από τα οποία συγκεντρώνονταν στις επαρχίες Aleppo και Idlib[3].

Όπως μαθαίνουμε από τη Leila Al Shami, συν-συγγραφέα του βιβλίου *Burning Country: Syrians in Revolution and War*, ένα από τα πιο μαχητικά τοπικά συμβούλια, στου οποίου τη δημιουργία υπήρξε πρωτεργάτης ο Aziz, ήταν αυτό στο Zabadani, μια στρατηγικής σημασίας αγροτική περιοχή που περιβάλλεται από ορεινές εκτάσεις, κοντά στα σύνορα της χώρας με τον Λίβανο, στη νοτιοδυτική Συρία, 50 χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα. Ο λαός της πόλης, με Σουνίτες και Χριστιανούς πλάι-πλάι, είχε πάρει από νωρίς μέρος στον επαναστατικό αναβρασμό, με χαρακτηριστική τη μαζική συμμετοχή των γυναικών, που αψηφούσαν την άγρια καταστολή, κατεβαίνοντας σταθερά στους δρόμους. Μάλιστα, στα μέσα του 2011 δημιουργήθηκε η *Συλλογικότητα των Γυναικών Επαναστατών του Zabadani*, που έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην οργάνωση της πρώτης γενικής απεργίας, η οποία προσπάθησε να ασκήσει οικονομική πίεση στο καθεστώς[4].

Το Zabadani απελευθερώθηκε από τους πολιτοφυλακές του Ελεύθερου Στρατού τον Ιανουάριο του 2012. Αφού οχυρώθηκε η πόλη περιμετρικά με αυτοσχέδια οδοφράγματα, ήταν η ώρα να προχωρήσει η αναδημιουργία των θεσμών και των δομών της. Ιδρύθηκε, λοιπόν, τοπικό συμβούλιο για να καλύψει το κενό εξουσίας που είχε προκύψει από την αποχώρηση του καθεστώτος, με βάση την αυτό-οργάνωση. Οι πολίτες συγκεντρώθηκαν σε κεντρικό σημείο για να εκλέξουν τα 28 μέλη που θα απάρτιζαν το συμβούλιο και να επιλέξουν πρόεδρο. Αυτή, σύμφωνα με την Al Shami, αυτή ήταν η πρώτη εμπειρία δημοκρατίας στη Συρία για δεκαετίες. Το συμβούλιο δημιούργησε κάποιες επιτροπές για μια σειρά από τομείς της καθημερινότητας, την υγειονομική περίθαλψη, την εκπαίδευση, την επίλυση συγκρούσεων μεταξύ των πολιτών και μια αντιπροσωπεία διαπραγματεύσεων με το καθεστώς.

Ο Aziz, δεν έζησε για να δει την κατάληξη αυτής της προσπάθειας. Το Zabadani πολιορκήθηκε και βομβαρδίστηκε με μανία από τη Hezbollah, ενώ, εντός των τειχών, εξτρεμιστικά τάγματα ισλαμιστών, τα οποία αύξαναν την απήχησή τους με την πάροδο του χρόνου, απέσπασαν τον έλεγχο του συμβουλίου το 2014. Τελικά, το καθεστώς ανέκτησε τον έλεγχο της πόλης τον

Απρίλιο του 2017, με τους κατοίκους να εγκαταλείπουν τα σπίτια τους. Χαρακτηριστικό, επίσης, είναι και το παράδειγμα της πόλης Daryaa, όπου και σε αυτή την περίπτωση ο Σύριος ακτιβιστής έστησε ένα τοπικό συμβούλιο μετά την απελευθέρωσή της, το οποίο, μάλιστα, οργάνωσε μια μυστική υπόγεια βιβλιοθήκη με 15.000 τίτλους, με βιβλία που βρέθηκαν σε εγκαταλελειμμένα και κατεστραμμένα σπίτια. Η Daraya θα δοκιμαστεί στη συνέχεια κι αυτή από πολιορκία, από εμπάργκο τροφίμων, χημικά αέρια, ναπάλμ και τις διαβόητες «βόμβες-βαρέλια», που χρησιμοποιούσε το καθεστώς του Bashar al-Assad.

Παρόλο που η ιδέα των συμβουλίων, με τις όποιες αδυναμίες είχε, συνεχίστηκε, όπως είδαμε, αρκετά χρόνια μετά τον θάνατο του ιδρυτή τους, όταν πλέον η επανάσταση θα αλλάξει πρόσωπο, αυτά θα απωλέσουν την αρχική τους ταυτότητα. Η κυριαρχία των εξτρεμιστών και η συστράτευση στο πλευρό του αιμοσταγούς καθεστώτος δυνάμεων όπως η Ρωσία, το Ιράν και η Hezbollah, άλλαξαν εντελώς την παρτίδα, και πλέον ήταν αδύνατο για τα τοπικά συμβούλια να μιλήσουν εξ’ ονόματος της επανάστασης ή να μπορέσουν να εκπροσωπήσουν το οτιδήποτε σε κεντρικό επίπεδο. Στη συνέχεια, όπως διαβάζουμε, προσαρτήθηκαν στο Υπουργείο Τοπικής Αυτοδιοίκησης της προσωρινής κυβέρνησης[5].

Κάτι τέτοιο όμως δεν αφαιρεί τίποτα από την πλούσια σε θεωρητικό βάθος και πρακτική εφαρμογή κληρονομιά, την οποία μας άφησε ο σύντροφος Abu Kamel. Χρειάζεται να μελετήσουμε το έργο του, να ανιχνεύσουμε τα τόσα σημαντικά που έλαβαν χώρα την περίοδο εκείνη στην εξεγερμένη Συρία και να αξιολογήσουμε το τι λειτούργησε και τι όχι στη μορφή οργάνωσης που πήρε το όνομα «Τοπικά Συμβούλια». Για να μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό θα πρέπει σε πρώτη φάση να μας ενδιαφέρει τι έχουν να πουν οι λαοί και οι τοπικές κοινωνίες και όχι να αρκούμαστε στην υπεράσπιση του ενός ή του άλλου κράτους του ενός ή του άλλου συνασπισμού κρατών στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού.



Η πιο σημαντική διαπίστωση του Aziz, που αφορά το κίνημα που κινείται σε μια αντιεξουσιαστική προοπτική, είναι πως επανάσταση σημαίνει η απόσπαση από τον εχθρό μέρους ή όλου του χώρου και του χρόνου. Η εδαφικοποίηση του νέου χώρου και η επικράτηση των καινούργιων αξιών και σημασιών. Χωρίς τα παραπάνω μιλάμε για μισή επανάσταση και όπως προειδοποιούσε ο Σαιν-Ζυστ: «Όποιος κάνει τη μισή επανάσταση, σκάβει τον ίδιο του το λάκκο». Κοινωνική επανάσταση δεν είναι μόνο η νύχτα που πέφτουν τα ανάκτορα στα χέρια των επαναστατών, αλλά η συνεχής, με μεθοδικό και θεσμισμένο τρόπο οικειοποίηση των «κενών εξουσίας» που κάθε τόσο προκύπτουν. Η κατάληψη αυτών των κενών με αυτοθέσμιση και αυτοδιαχείριση διαμορφώνει νέες μορφές ζωής. Τέτοιο είναι το παράδειγμα της Ζαπατίστικης Αυτονομίας, αλλά και της Δημοκρατικής Αυτόνομης Διοίκησης της Βόρειας και της Ανατολικής Συρίας (DAANES).

Η δημοκρατική, φεμινιστική και οικολογική επανάσταση της Ροζάβα ξέσπασε ταυτόχρονα με την επανάσταση στην υπόλοιπη Συρία. Έχοντας μελετήσει σε βάθος, επεξεργαστεί, πειραματιστεί και εφαρμόσει στην πράξη ένα μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης βασισμένο στις αρχές του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού οι λαοί (Κούρδοι, Άραβες, Ασσύριοι κ.ά) της Βορειανατολικής Συρίας ήταν έτοιμοι, όταν θα έβρισκαν την ευκαιρία να ανακηρύξουν επίσημα την αυτονομία τους. Πληρώνοντας ένα τεράστιο φόρο αίματος οι μαχητές και μαχήτριες του YPG/YPJ απελευθέρωσαν εδάφη από το Daesh, συρρικνώνοντάς το και με βάση την άμεση δημοκρατία, ενάντια την προοπτική του Έθνους-Κράτους και στην

πατριαρχία, δημιούργησαν την πιο σύγχρονη αντιεξουσιαστική πρόταση, που βρίσκει εφαρμογή σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής (από το δίκαιο, την οργάνωση του στρατού, έως και τη διαχείριση του νερού) σε μια, πραγματικά τεράστια, επικράτεια.

Τα «Τοπικά Συμβούλια» και η Ροζάβα αποτελούν χειροπιαστά παραδείγματα πως υπάρχει εναλλακτική για τη συνύπαρξη των λαών, την ανεκτικότητα και τη δίκαιη συμβίωση σε ένα σημείο του χάρτη με τόσες πολλές εθνοτικές και θρησκευτικές κοινότητες. Πως η κοινωνική επανάσταση και η οργάνωση της ζωής χωρίς κράτος μπορεί να συμβεί ακόμα και μέσα από τους αγριότερους πολέμους των τελευταίων ετών. Πως υπάρχουν και τα δικά μας αντάρτικα, τα αντάρτικα της αυτό-οργάνωσης που δεν αντανακλούν μονάχα τις αντιεξουσιαστικές ιδέες, αλλά τις εμπλουτίζουν με νέο περιεχόμενο, επεκτείνοντάς τες.

[1] Omar Aziz, A Discussion Paper on Local Councils (2011), https://theanarchistlibrary.org/library/omar-aziz-a-discussion-paper-on-local-councils-in-syria

[2] Budour Hassan, Radical Lives: Omar Aziz (2015), https://novaramedia.com/2015/02/23/radical-lives-omar-aziz/

[3] Agnes Favier, Local Governance Dynamics in Opposition-Controlled Areas in Syria (2016) https://isqatannizam.wordpress.com/2016/07/09/local-governance-dynamics-in-opposition-controlled-areas-in-syria/

[4] Leila Al Shami, The Legacy of Omar Aziz Building autonomous, self-governing communes in Syria (2017), https://www.fifthestate.org/archive/397-winter-2017/the-legacy-of-omar-aziz/

[5] Walid Daou, The Experience of Local Councils in the Syrian Revolution (2018),

https://libcom.org/article/experience-local-councils-syrian-revolution#footnote3_j434a1i

---

Πορεία δύο χρόνια από το έγκλημα των Τεμπών 28/2 (Ιωάννινα)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΥΜΝΟΣ

Σε μια παραλλαγή του κλασικού παραμυθιού του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, θα μπορούσαμε να παραλληλίσουμε τον συρφετό της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας με έναν υπερφίαλο και φαντασμένο βασιλιά, που τριγυρνά γυμνός στους δρόμους νομίζοντας ότι οι πάντες θαυμάζουν τα φανταστικά του ρούχα. Ο βασιλιάς είναι γυμνός και στην περίπτωσή μας πάντα γυμνός ήταν.

Μέχρι και πρόσφατα, με τη λαϊκή οργή να ξεχύνεται παντού στους δρόμους για την υπόθεση των Τεμπών με αφορμή τη διαρροή ορισμένων ηχητικών με τις τελευταίες στιγμές κάποιων από τους επιβάτες, ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας δεν φαινόταν ιδιαίτερα διατεθιμένο να αναγνωρίσει φωναχτά αυτή τη γύμνια.

Καταλυτικοί παράγοντες σε αυτή την αλλαγή του συλλογικού θυμικού υπήρξαν ουσιαστικά τρεις. Αρχικά, ο ακούραστος, ανυποχώρητος και αξιοπρεπής αγώνας των οικογενειών των θυμάτων, που δεν έχουν σταματήσει στιγμή εδώ και 2 χρόνια να προσπαθούν να συναρμολογήσουν το παζλ των ευθυνών του κράτους, της κυβέρνησης της ΝΔ και της εταιρίας Hellenic Train, κρατώντας το θέμα στην επικαιρότητα σε πείσμα όλων όσοι προσπαθούν να το θάψουν ή να το υποβαθμίσουν. Μαζί με τις

οικογένειες, σταθερά από την πρώτη στιγμή στάθηκαν και στέκονται εκείνοι οι άνθρωποι που είδαν τον εαυτό τους στα καμένα και κατεστραμμένα βαγόνια, που αντιλήφθηκαν ευθύς εξ αρχής ότι στα Τέμπη δολοφονήθηκαν οι δικοί τους άνθρωποι.

Ο τελευταίος παράγοντας που υπήρξε εξίσου καταλυτικός ήταν η αλαζονία της εξουσίας, που διαρθρώνεται σε πολυεπίπεδα δίκτυα ακραίας διαφθοράς και που προσπάθησε από την πρώτη στιγμή να συγκαλύψει με κάθε τρόπο το έγκλημα των Τεμπών. Η συγκάλυψη ενορχηστρώθηκε από το κράτος, την κυβέρνηση της ΝΔ, την τοπική αυτοδιοίκηση, την εταιρία και διάφορους σκιώδεις παράγονες της ελληνικής βαλκανικής πραγματικότητας και βρήκε πρόσφορο έδαφος στα περισσότερα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, τα οποία ακολούθησαν πολιτικές ντιρεκτίβες για την παραπλάνηση της κοινής γνώμης. Αυτή η προσπάθεια συγκάλυψης έχει εξοργίσει πολύ κόσμο με αποτέλεσμα να είναι δύσκολο έως αδύνατο να μαζευτεί πλέον από τα κυβερνητικά φυντάνια.

Οι διαχρονικές ελλείψεις στους σιδηροδρόμους, η ανυπαρξία τηλεδιοίκησης και άλλων συστημάτων ασφαλείας, το μπάζωμα, το περιεχόμενο και τα βαγόνια της εμπορικής αμαξοστοιχίας, είναι ζητήματα που ανέδειξαν και αναδεικνύουν σταθερά οι οικογένειες των θυμάτων και είναι αυτές οι οικογένειες, με τους δικούς τους διαύλους επικοινωνίας και με τη στήριξη του απλού κόσμου, που ενημερώνουν τους πάντες για το τι πραγματικά συμβαίνει, καθώς και για το ποιες ήταν οι σπασμωδικές κινήσεις της κυβέρνησης προκειμένου να θάψει το θέμα από την πρώτη μέρα. Μόνο από αυτές τις πηγές πληροφοριών μπορούμε να μάθουμε τι συνέβη και τι οδήγησε στα Τέμπη, αφού από το στόμα κανενός «αρμόδιου» δεν έχουμε ακούσει για τις πολλαπλές ελλείψεις στα συστήματα ασφαλείας, για την υποβάθμιση του σιδηροδρομικού δικτύου και των υποδομών του, για το ξεπούλημα των από καιρό υποβαθμισμένων δημόσιων μεταφορών σε ιδιωτικές εταιρίες, για την γενικότερη συνθήκη αδιαφορίας απέναντι στο ενδεχόμενο απώλειας ανθρώπινων ζωών μπροστά στην μεγιστοποίηση των κερδών. Σύμφωνα με τους «αρμόδιους» τύπου Καραμανλή, δεν ετίθετο καν θέμα ασφάλειας, μέχρι που ξαφνικά δυο τρένα

συγκρούστηκαν μεταξύ τους μετωπικά εν έτει 2023, σκορπώντας τον θάνατο σε 57 ανυποψίαστους επιβάτες.

Δύο χρόνια μετά το κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη, τα κυβερνητικά κωθώνια, και όλο το σύμπλεγμα συμφερόντων που ταΐζεται από αυτά, δεν κάνουν ούτε βήμα πίσω στο αφήγημά τους που αποδίδει πάντοτε τις ευθύνες σε μικρομεσαία στελέχη, έτοιμα να θυσιαστούν για το καλό των αφεντικών τους. Πέρα από τη στήριξη στις οικογένειες και στο απολύτως δίκαιο αίτημά τους για απονομή δικαιοσύνης και τη δεδομένη στήριξη όλων μας ενώπιον των δικαστηρίων όταν έρθει η ώρα, ένα κοινωνικό κίνημα με διάρκεια θα πρέπει να λειτουργήσει ως μοχλός πίεσης στην κοινωνία όχι μόνο για το ξεμπρόστιασμα των υπαίτιων αλλά και για το γκρέμισμά τους από τον θρόνο.

Είναι δύσκολο να φανταστούμε το τέλος ενός συστήματος και μίας πραγματικότητας όταν αυτή σερβίρει τον εαυτό της ως τη μοναδική ρεαλιστική λύση. Στην ιστορία των ανθρώπων, όμως, τίποτα δεν άλλαξε χωρίς την φαντασία και την ουτοπία. Ας φανταστούμε, λοιπόν, ότι έχουμε την δύναμη να επιβάλουμε εμείς την δικαιοσύνη που αυτοί κρατάνε στα χέρια τους σαν μαριονέτα που εκτελεί τις εντολές τους. Ας φανταστούμε ότι ζούμε σε μια κοινωνία όπου το χρήμα δεν είναι η κύρια αξία, αλλά προτεραιότητα αποτελούν οι ζωές των ανθρώπων (ανεξαρτήτου φυλής, φύλου, χρώματος και θρησκείας φυσικά). Ας φανταστούμε μία κοινωνία όπου οι συγκοινωνίες δεν είναι κρατικές ούτε ιδιωτικές, αλλά δημόσιες, υπόκεινται δηλαδή σε κοινωνικό έλεγχο και χρησιμοποιούνται σύμφωνα με τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες. Ας φανταστούμε και ας πράξουμε.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΣΤΙΣ 11.00 ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Εκδήλωση-Συζήτηση με αφορμή την υπόθεση στους Αμπελόκηπους κ την κρατική σκευωρία σε βάρος του Ν. Ρωμανού (Ιωάννινα)



Η κοινοτοπία της κρατικής καταστολής

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής.
Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται…
Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθωώνονται πανηγυρικά.
Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;
·Πρώτο και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.
·Δεύτερον είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.
·Τρίτον: Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.
·Τέταρτον: Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.
·Πέμπτον και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.
Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.
Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το ποινικό δίκαιο του εχθρού.
Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι' αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΡΩΜΑΝΟ, ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ
Σας καλούμε στην εκδήλωση-συζήτηση που διοργανώνουμε στον ΕΚΧ Αλιμούρα, το Σάββατο 25/01 , στις 19:00 (Αραβαντινού 6, εντός Στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14)
Θα μιλήσουν:
·**Λίλα Ραγκούση** (Δικηγόρος Ν. Ρωμανού)
·**Μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον αγωνιστή Νίκο Ρωμανό**
·**Νώντας Σκυφτούλης** (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Αλληλεγγύη στην Ροζάβα – Εκστρατεία για αγορά και εγκατάσταση ηλιακών συλλεκτών

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΡΟΖΑΒΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ. ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΑΜΕΣΑ

Η αυτόνομη περιοχή Rojava στη βόρεια και ανατολική Συρία υπάρχει εδώ και 12 χρόνια και αποτελεί μια αχτίδα ελπίδας για τη δημοκρατική ανασυγκρότηση στη Συρία. Από την ίδρυσή της, η

Ροζάβα χρειάστηκε να αμυνθεί απέναντι σε πολυάριθμες απειλές. Εκτός από τις συγκρούσεις με το καθεστώς Άσαντ, οι κύριες απειλές ήταν οι πόλεμοι με την Τουρκία και το λεγόμενο Ισλαμικό Κράτος.

Τώρα, ωστόσο, το σχέδιο αυτονομίας αντιμετωπίζει υπαρξιακές προκλήσεις. Ο ενεργειακός εφοδιασμός απειλείται με κατάρρευση. Οι τουρκικές αεροπορικές επιδρομές έχουν καταστρέψει σε μεγάλο βαθμό τους σταθμούς παραγωγής ενέργειας και τους υποσταθμούς στην περιοχή. Η ηλεκτρική ενέργεια είναι σε ανεπάρκεια και παράγεται κυρίως από βρώμικες γεννήτριες ντίζελ. Ο άμαχος πληθυσμός υποφέρει καθημερινά από την έλλειψη ηλεκτρικού ρεύματος και νερού, αλλά και η γεωργία – σε μια περιοχή που έχει ήδη προσβληθεί από την κλιματική αλλαγή – πλήττεται επίσης σοβαρά.
Η καθαρή ενέργεια ως λύση

Μπορούμε όμως να βοηθήσουμε. Με καθαρή ενέργεια από τον ήλιο στη Συρία. Η εγκατάσταση αποκεντρωμένων ηλιακών συλλεκτών θα βοηθήσει στην ηλεκτροδότηση δημόσιων εγκαταστάσεων, νοσοκομείων, σχολείων και καταφυγίων γυναικών.Συγκεντρώνουμε, λοιπόν, ένα εκατομμύριο ευρώ για ηλιακούς συλλέκτες για τις δημόσιες εγκαταστάσεις στη βόρεια και ανατολική Συρία με βιώσιμη ηλεκτρική ενέργεια. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά και να συμβάλουμε στην περαιτέρω ανάπτυξη μιας δημοκρατικής, κατά φύλο ισότιμης και οικολογικής εναλλακτικής λύσης στη Μέση Ανατολή.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ: https://www.solardarity-rojava.org/ (ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΓΑΛΛΙΚΑ, ΚΟΥΡΔΙΚΑ, ΑΓΓΛΙΚΑ)

Εκδήλωση – Συζήτηση: Η Επανάσταση της Ροζάβα σε κίνδυνο – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση (Ιωάννινα)



Οι Κούρδοι (SDF, YPJ/YPG) της Βορειοανατολικής Συρίας έχουν εγκαθιδρύσει από το 2012 (μετά την εξέγερση στη Συρία και τον αιματοβαμμένο εμφύλιο που ακολούθησε) την Δημοκρατική Αυτόνομη Διοίκηση της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας, μία πολυεθνική και πολυθρησκευτική οντότητα, η οποία λειτουργεί με βάση τις αρχές της Άμεσης δημοκρατίας, της ίσης συμμετοχής, της κοινωνικής αυτονομίας και της αυτοθέσμισης. Οι άξονες είναι ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός με την ισότιμη συμμετοχή όλων (Σύρων, Κούρδων, Αράβων, Αρμενίων, Ασσυρίων, Τουρκμένων Κιρκάσιων, Σουνιτών, Σιιτών, Αλεβιτών, Χριστιανών, Δρούζων, Γεζίντι), η αντιπατριαρχία με την καθολική φεμινιστική επανάσταση που διεξάγεται στην περιοχή και η κοινωνική οικολογία με την προστασία της φύσης και τον έλεγχο των φυσικών πόρων σε ισορροπία με τον ανθρώπινο πληθυσμό. Μέχρι σήμερα, που βρίσκεται πάλι σε κίνδυνο κυρίως από τους τζιχαντιστές και το τουρκικό κράτος μετά την πτώση του καθεστώτος Άσαντ, συνεχίζουν να την υπερασπίζονται και μαζί

της υπερασπίζονται τα ιδανικά της ελευθερίας και της κοινωνικής αντιεξουσίας, ενός άλλου δρόμου πέρα από τη μισαλλοδοξία, την κυριαρχία, την εκμετάλλευση και τον θάνατο. Η προοπτική της Συρίας δεν μπορεί να είναι η επιστροφή στο μεσαίωνα και δεν μπορεί να είναι η Hay’at Tahrir al-Sham (HTS) η al-Nusra και όλο αυτό το κρατικό, πατριαρχικό, θεοκρατικό, εθνικιστικό σύστημα καθυποταγής, προσταγής και επιβολής, αλλά η άμεση δημοκρατία, ο συνομοσπονδισμός, η ελευθερία και η ισότητα.
Την Παρασκευή 17 Ιανουαρίου στις 20:00 θα έχουμε την ευκαιρία να συζητήσουμε για το κουρδικό επαναστατικό κίνημα και τη διαδρομή του μέσα στα χρόνια, καθώς και για το τι συμβαίνει σήμερα στην περιοχή της Βορειοανατολικής Συρίας με σύντροφο από το Academy of Democratic Modernity.
Παρασκευή 17 Ιανουαρίου στις 20:00 στον Ελεύθερο κοινωνικό χώρο Αλιμούρα
Διοργάνωση Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση
Σας περιμένουμε!

ENERGEAN ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑΔΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΥΡΙΣΤΟ ! – ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Πρόσφατα διαβάσαμε με πολλή χαρά ότι η Energean oil and gas δεν θα προχωρήσει τελικά στην ερευνητική γεώτρηση στη Γιουργάνιστα του Δήμου Ζίτσας Ιωαννίνων. Στα τσακίδια, λοιπόν. Της ευχόμαστε σύντομα να φύγει κι από το γενοκτονικό κράτος του Ισραήλ όπου, επίσης, δραστηριοποιείται και να δούμε ελεύθερη την Παλαιστίνη από αποικιοκρατικά αρπαχτικά όπως η ίδια.
Το «οικόπεδο» των Ιωαννίνων επέστρεψε στο ελληνικό κράτος, το οποίο, παρά τις μεγαλοστομίες του για τη σπουδαιότητα του κοιτάσματος στη Ζίτσα, δεν έχει βρει επενδυτή. Υπενθυμίζουμε

ότι είχε ήδη αποχωρήσει μερικά χρόνια πριν η Repsol.
Διατηρούμε, φυσικά, τις επιφυλάξεις μας για το πώς θα εξελιχθεί η υπόθεση, εν αναμονή και της εκδίκασης της υπόθεσης στο Συμβούλιο της Επικρατείας όπου έχουν προσφύγει κάτοικοι και περιβαλλοντικές οργανώσεις. Ωστόσο, κάθε φορά που μια εταιρεία-κολοσσός γκρινιάζει που το κράτος δεν στάθηκε ικανό να τσακίσει τις κοινωνικές αντιστάσεις, κάθε φορά που διάφοροι εγκάθετοι/ψευτο-αναλυτές/οικονομολόγοι της πλάκας διαμαρτύρονται που υπάρχουν ακόμα άνθρωποι και κοινωνικά κινήματα που μπαίνουν ανάχωμα στην καπιταλιστική λεηλασία, κάθε φορά που το κράτος και οι κυβερνήσεις εκτίθενται για τα ψέματα και τις μεγαλοστομίες – πασπαλισμένες με εθνικιστικές φανφάρες – που έχουν εκστομίσει, έχουμε λόγο να χαμογελάμε και να νιώθουμε ηθική ικανοποίηση.
Δεν ξεχνάμε, όμως, και τους ντόπιους καλοθελητές. Τον περιφερειάρχη Καχριμάνη, τον δήμαρχο Ζίτσας Πλιάκο, τον δήμαρχο Πωγωνίου Καψάλη και όλους τους υπόλοιπους παρατρεχάμενους που έσπευσαν να καλωσορίσουν και να διευκολύνουν με κάθε μέσο τις πετρελαϊκές εταιρείες που εμφανίστηκαν στον τόπο μας ως ευεργέτες/αποικιοκράτες επενδυτές που έρχονται να σώσουν τους ντόπιους από την πείνα και την κακομοιριά. Δεν ξεχνάμε την εθελοδουλία τους ούτε την αντιδραστική τους τοποθέτηση απέναντι στις τοπικές κοινωνίες που αντιδρούσαν σθεναρά. Γνωρίζουμε ότι έτσι θα συνεχίσουν να δρουν μπροστά στον κάθε επενδυτή και γι’ αυτό θα μας βρίσκουν σταθερά μπροστά τους…
Από τον Σεπτέμβριο του 2017, περίοδο κατά την οποία τέθηκε σε εφαρμογή η σύμβαση παραχώρησης του «οικοπέδου» Ιωαννίνων από τον νεοφιλελεύθερο Υπουργό Ενέργειας του ΣΥΡΙΖΑ Γιώργο Σταθάκη προς τις εταιρείες Repsol και Energean oil and gas, η οποία είχε υπογραφεί το 2014 επί κυβέρνησης Σαμαρά, ως συνέλευση που δραστηριοποιείται στην περιοχή των Ιωαννίνων ήμασταν κομμάτι του κοινωνικού και αδιαμεσολάβητου κινήματος που επιχείρησε να σταθεί εμπόδιο στις ορέξεις των πολυεθνικών πετρελαϊκών εταιρειών. Από τις πρώτες παρεμβάσεις στην πόλη των Ιωαννίνων, στις λαϊκές συνελεύσεις στα χωριά της Ζίτσας και του Ζαγορίου, στα δημοτικά συμβούλια και στις «ενημερωτικές», κατόπιν εορτής, ημερίδες του Υπουργείου στα Άνω Πεδινά κι από κει στη δημιουργία της Ανοιχτής Συνέλευσης ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και έπειτα στο κατόπι των εταιρειών στα βουνά και στις μεγαλειώδεις και πρωτόφαντες πορείες ενάντια στις

εξορύξεις στα Ιωάννινα και στην Αθήνα. Με παρεμβάσεις, αμέτρητες συνελεύσεις και συντονισμούς, συμμετοχή σε πορείες και εκδηλώσεις σε άλλες πόλεις και χωριά με σκοπό την ενίσχυση του τοπικού αγώνα και της αλληλεγγύης μεταξύ των κινημάτων ενάντια στη λεηλασία της φύσης και των τόπων μας.
Σήμερα, που το κεφάλαιο συνεχίζει να περιφράσσει τα απάτητα βουνά, τα ποτάμια, τις λίμνες που ανήκουν σε όλους μας, που η ανάπτυξη βαφτίζεται «πράσινη» και σε λίγο θα πληρώνουμε και τον αέρα που αναπνέουμε, οφείλουμε με την ίδια ένταση να συνεχίσουμε να στεκόμαστε ανάχωμα στη λεηλασία και την καταστροφή των δημόσιων πόρων, των κοινών αγαθών και των ελεύθερα προσβάσιμων τόπων.
Με πείσμα και συνέπεια θα συνεχίσουμε να βαδίζουμε στον αγώνα για την κοινωνική διαχείριση της ενέργειας και των κοινών αγαθών, μαζί με τις τοπικές κοινωνίες και τους ανθρώπους που αρνούνται να υποταχθούν στην επέλαση της βαρβαρότητας και της μετατροπής κάθε σπιθαμής γης σε γρανάζι του καπιταλιστικού τέρατος.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΚΑΙ ΑΕΡΙΟ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝΕ ΣΤΗ ΓΗ, Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥΣ ΦΕΡΝΕΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
Παρατίθενται φωτογραφίες από εκδηλώσεις και δράσεις σχετικές με το περιβαλλοντικό που οργανώσαμε ή συμμετείχαμε τα τελευταία χρόνια

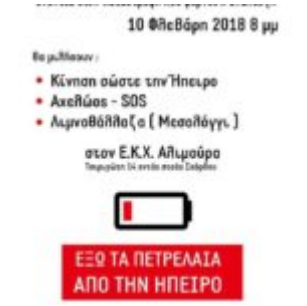





ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ


ΟΧΙ


REPSOL ΚΑΙ Γ.ΣΤΑΘΑΚΗΣ
ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ


10 Φεβάρη 2018 8 μμ
Θα μιλήσουν :
• Κίνηση σώστε την Ήπειρο
• Αχελώος - SOS
• Λιμνοθάλασσα (Μεσολόγγι)
στον Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα
ΕΞΩ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ


ΟΧΙ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ


REPSOL ΚΑΙ Γ.ΣΤΑΘΑΚΗΣ
ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ


ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ
ΥΔΡΟΓΟΝΑΝΘΡΑΚΩΝ
1/6/18
Περιφέρεια 6:00μ.μ.


ενάντια στις εξορύξεις
υδρογονανθράκων
Maiou | Γάννενα
12:00 Περιφέρεια Ηπείρου
Κάλεσμα σε πανελλαδική πορεία
11/05/2019
ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία
και τον μύθο της ανάπτυξης


ενάντια στα πετρέλαια
στην Ήπειρο
Σάββατο 24/2
7μ.μ.
στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλμυρόπα


ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΗΓΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ


ΟΧΙ
Παρέμβαση κατά τη διάρκεια της παρέλασης στα Ιωάννινα
28/10/2018


ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
19/02/2019


21/12/2023

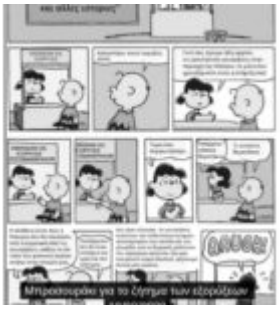

Παρασκευή
Σάββατο
Nomia




τι μας απειλούν:
τι σημαίνει αυτό:
προστάσσουμε
Κάλεσμα σε διαδήλωση
21/02/2019
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ
21 ΦΛΕΒΑΡΗ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ, 18.00
ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία


ΟΧΙ στις ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΙΝΑΙ ΛΕΗΛΑΣΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ-ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
στις έρευνες και εξορύξεις πετρελαίου
24/03/2018


ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ;
ΣΤΟΝ Ε.Κ.Χ. ΑΛΙΜΟΥΡΑ 100% Σ
ΕΞΩ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ
16/02/2018


Μπρακουμάκι για το όργιμο των εξορύξεων


ΟΧΙ
17/05/2019


Εταιρείες & Δήμοι
ΕΞΩ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ
28/07/2018
Χορανιώτικη Αντεξουσιαστική Κίνηση


Μπρακουμάκι για το όργιμο των εξορύξεων
19/03/2022


10/02/2018


ΑΕΡΙΟ
είναι ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
29/11/2018





ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΙΒΛΙΟΥ 2025, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 15-18 ΜΑΪΟΥ

Την Κυριακή 7 Ιουλίου 2024, κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσης των συμμετεχουσών/-όνταν στο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου της Πρίστινα, έγινε η πρόταση το επόμενο BAB να πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη. Οι συλλογικότητες και τα άτομα από τη Θεσσαλονίκη που ήταν παρόντα ζήτησαν προθεσμία 10 ημερών για να απαντήσουν. Μετά από συνέλευση των συλλογικοτήτων της Θεσσαλονίκης που τα τελευταία χρόνια είχαν σταθερή σχέση με το BAB και το δίκτυο Balkan Solidarity, δόθηκε θετική απάντηση: το 17ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη, από την Πέμπτη 15 ως την Κυριακή 18 Μαΐου 2025. Αποφασίστηκε επίσης η οργανωτική συνέλευση να συγκροτηθεί μετά από κάλεσμα σε όλες τις συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε συλλογικότητες

από άλλες πόλεις (Αθήνα, Ιωάννινα) που επίσης είχαν σταθερή σχέση με το BAB και το δίκτυο Balkan Solidarity.1

Όπως συνήθως αναφέρεται στα καλέσματα στα διάφορα BAB τα τελευταία χρόνια, το Βαλκανικό Αναρχι- κό Φεστιβάλ Βιβλίου δεν αφορούσε ποτέ μόνο τα βιβλία. Πάντα το αντιλαμβανόμασταν ως εργαλείο για την ενίσχυση των ομάδων, των οργανώσεων, των σχέσεων και των δικτύων μας σε τοπικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, ως έναν χώρο όπου ανταλλάσσουμε τις ιδέες μας, τις αναλύσεις και τα σχέδιά μας και επίσης φέρνουμε σε επαφή τις πρακτικές μας, τα μοντέλα οργάνωσης και τις εμπειρίες αγώνα, τη συμ- μετοχή μας στα κοινωνικά κινήματα και το μπόλιασμα των ιδεών μας σε αυτά. Έτσι, τον Σεπτέμβριο του 2024, σε κοινή συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στη θεσσαλονίκη με όλες τις συλλογικότητες της πό- λης που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση που τους απευθύνθηκε για συμμετοχή στην οργανωτική συνέ- λευση, θέσαμε ως στόχο του BAB2025 τη συνάντηση του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού συντροφισσών και συντρόφων από όλα τα Βαλκάνια προκειμένου να συζητήσουμε με οργανωμένο τρόπο πάνω στις συμφωνίες και τις διαφωνίες μας και να προβούμε σε συγκεκριμένες προτάσεις για κοινούς αγώνες/ δράσεις. Συμφωνήσαμε να έχουμε ως αρχική ατζέντα για το BAB2025 τις κοινές θεματικές που συζη- τήθηκαν στα BAB της Λιουμπλιάνα και της Πρίστινα και ξεκίνησε η συγκρότηση των διαφόρων ομάδων εργασίας.

Συμφωνήσαμε επίσης η πρώτη κοινή μας δράση να είναι η συμμετοχή της θεσσαλονίκης στις ημέρες αντιπολεμικής δράσης κατά του μιλιταρισμού και του εθνικισμού που είχαν αποφασιστεί στη συνέλευση του BAB της Πρίστινα για το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου του 2024. Σε αυτό το πλαίσιο, πραγμα- τοποιήθηκε ανοιχτή εκδήλωση σε πλατεία εργατικής γειτονιάς της θεσσαλονίκης με συμμετοχή αρνητή στράτευσης από το Τελ-Αβίβ και διαδήλωση στο κέντρο της πόλης, με κεντρικό σύνθημα «Πόλεμο στον πόλεμο».

1. Στοιχεία και στιγμές από την ιστορία του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου υπάρχουν εδώ:

https://bab2025.espivblogs.net/history/

Για όσες/-ους/-α ενδιαφέρονται για αναλυτική παρουσίαση της ιστορίας του BAB αλλά και των κινήσεων για δικτύωση των αναρχικών στα Βαλκάνια «πέρα από τα τείχη του εθνικισμού και του πολέμου», υπάρχει η σχετική οκτάγλωσση έκ- δοση «The Balkan Anarchist Network»: https://antipolitika.noblogs.org/books/balkan/

Κοινές θεματικές του BAB 2025

Η αρχική ατζέντα του BAB2025 που συμφωνήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2024 περιλαμβάνει τις ακόλουθες θεματικές, για τις οποίες συγκροτήθηκαν αντίστοιχες ομάδες εργασίας, με στόχο την προετοιμασία οργα- νωμένων συζητήσεων:

• Κεφάλαιο, κράτος, πόλεμος και αναρχικές απαντήσεις,

• Έμφυλη καταπίεση, αντίσταση στην πατριαρχία και αναρχο-κουήρ φεμινισμός,

• Σύνορα, μετανάστευση, αντίσταση στην «Ευρώπη-φρούριο»,

• «Κλιματική κρίση», καπιταλισμός και αγώνες για Γη και Ελευθερία,

• Αναρχικές/-οί/-ά κρατούμενες/-οί/-ά και αλληλεγγύη,

• Αναρχικές καταλήψεις και αυτόνομα κοινωνικά κέντρα,

• Αναρχικά μέσα ενημέρωσης, εκδοτικές υποδομές, κινηματικά αρχεία.

Μετά από πρόταση συλλογικοτήτων από Θεσσαλονίκη και Αθήνα, προστέθηκε επίσης η θεματική:

• Ελευθεριακή παιδεία / αυτομόρφωση.

Προφανώς ο κατάλογος είναι ανοιχτός στην προσθήκη και άλλων

θεματικών. Επίσης, εκτός των κοινών θεματικών, θα υπάρχουν παρουσιάσεις, workshop, συναυλίες, εκθέσεις, προβολές, αθλητικές συναντήσεις/προπονήσεις και μια αντικαπιταλιστική, αντικρατική, διεθνιστική αντιπολεμική πορεία. Μπορείτε να στείλε τε τις προτάσεις σας στο: ***bab2025@riseup.net***

Ομάδες συντονισμού και ομάδες εργασίας

Σε σχέση με τις θεματικές, κρίναμε ότι δεν θα ήταν παραγωγικό να επιχειρήσουμε να καταλήξουμε σε κοινά κείμενα-εισηγήσεις των αντίστοιχων υποομάδων της οργανωτικής συνέλευσης, στρογγυλεύοντας τοποθε- τήσεις με τρόπο που δεν θα έδινε τη δυνατότητα να εκφραστούν οι διαφορετικές προσεγγίσεις, ιδιαίτερα σε ζητήματα που γνωρίζουμε πως υπάρχουν διαφωνίες.

Εκτιμούμε ότι τα κοινά σημεία ανάλυσης και δράσης μπορούν να βρεθούν καλύτερα όταν αποτυπώνονται με σεβασμό και σαφήνεια τα σημεία διαφωνίας. Έτσι προτείνουμε τη δημιουργία ομάδων συντονισμού των διαφόρων θεματικών, που θα διασφαλίσουν:

α) ότι στις εκδηλώσεις θα παρουσιαστούν ευσύνοπτα, με σαφήνεια και ισότιμα όλες οι διαφορετικές πολιτικές προσεγγίσεις και με συμμετοχή εισηγητ(ρι)ών από όλα τα Βαλκάνια

β) ότι θα υπάρχει επαρκής χρόνος για συζήτηση,

γ) ότι οι βασικές τοποθετήσεις των εισηγητ(ρι)ών θα έχουν ήδη αναρτηθεί μεταφρασμένες στον ιστότοπο του BAB2025 αρκετό καιρό πριν την πραγματοποίηση του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου της Θεσσαλονίκης.

Εκτός από αυτές τις ομάδες συντονισμού έχουν δημιουργηθεί και αρκετές ομάδες εργασίας: φιλοξενίας, σίτισης, προσβασιμότητας, παιδικών δραστηριοτήτων, διαχείρισης ιστότοπου, μετάφρασης, γραφιστι- κής/εκτύπωσης, πολιτιστικών δραστηριοτήτων, info-point κ.ά. Επιπλέον, η οργανωτική συνέλευση επιθυ- μεί να συνδράμει σε περιπτώσεις όπου απαιτούται βίζες για τη μετακίνηση συμμετεχουσών/-όντων, όπως επίσης και να συνεισφέρει οικονομικά στη μετακίνηση συμμετεχουσών/-όντων.

Για περισσότερες πληροφορίες υπάρχει το e-mail επικοινωνίας bab2025@riseup.net, ενώ σταδιακά θα αποστέλλονται στη λίστα Balkan Solidarity τα αναλυτικά καλέσματα των ομάδων συντονισμού των πολιτικών θεματικών και οι ανακοινώσεις των ομάδων εργασίας, που θα αναρτώνται επίσης στον ιστότοπο

https://bab2025.espivblogs.net/

Σε αυτό το αρχικό κάλεσμα για το BAB2025 περιλαμβάνουμε το γενικό πλαίσιο συζήτησης που προτείνεται από την αντίστοιχη ομάδα συντονισμού για την κάθε μία πολιτική θεματική:

Κεφάλαιο, κράτος, πόλεμος και αναρχικές απαντήσεις

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου ενώ ο πόλεμος κανονικοποιείται, δεν έχουμε καταφέρει να συγκρο- τήσουμε ένα διεθνιστικό, αντικαπιταλιστικό, αντιπολεμικό κίνημα. Η απουσία μιας συγκροτημένης και με διεθνή χαρακτήρα παρέμβασης του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος ενάντια σε αυτό το δυστοπι- κό παρόν και μέλλον ίσως να οφείλεται στο ότι, όπως όλα δείχνουν, έχουμε μπει σε μια νέα εποχή, για την ερμηνεία της οποίας δεν επαρκούν τα εργαλεία του παρελθόντος: δεν είναι ούτε ο κόσμος του διπολισμού, ούτε ο κόσμος της δυτικής μονοκρατορίας που τον διαδέχτηκε, αλλά ένα υπό διαμόρφωση νέο παγκόσμιο σύστημα, που χτίζει αιματοβαμμένες ισορροπίες καταστρέφοντας ζωές, κοινωνίες και περιοχές ολόκλη- ρες, σε ένα παγκόσμιο περιβάλλον κρίσεων και «κρίσεων».

Έμφυλη καταπίεση, αντίσταση στην πατριαρχία και αναρχο-κουήρ φεμινισμός

Αντιλαμβανόμαστε την πατριαρχία ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους και του κεφαλαίου που όμως διατηρεί την σχετική αυτονομία του ως σύστημα εξουσίας στις ζωές μας. Τα τελευταία χρόνια το έμφυλο ζήτημα ορθώνεται και διεκδικεί την ορατότητά του στη δημόσια σφαίρα, καθώς τα καταγεγραμ- μένα περιστατικά έμφυλης βίας –από γυναικοκτονίες μέχρι επιθέσεις και δολοφονίες κουήρ υποκειμένων– αυξάνονται ραγδαία και καταφανώς, ενώ την ίδια στιγμή τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα

μπαίνουν διαρκώς στο στόχαστρο κρατικών πολιτικών και θρησκευτικής ρητορικής. Όσο οι εθνικισμοί υψώνονται, πυροδοτείται άνοδος της κοινωνικής και θεσμικής συντηρητικοποίησης: τα σώματά μας υποβαθμίζονται είτε σε αντικείμενα βίαιης επιβολής, είτε σε μηχανές αναπαραγωγής για να ταΐσουν τις αδηφάγες ορέξεις του μιλιταρισμού και του πολέμου. Σε μια τέτοια συνθήκη, η ανάγκη για την συλλογικοποίηση των αγώνων και των προταγμάτων μας σε βαλκανικό επίπεδο υπερβαίνει τις ιδιαιτερότητες των εκάστοτε τοπικοτήτων και μας καλεί να συγκεράσουμε τις οπτικές μας και να συνθέσουμε τις δράσεις μας.

Σύνορα, μετανάστευση, αντίσταση στην «Ευρώπη-φρούριο»

Εδώ και αρκετό καιρό βλέπουμε ότι οι πολιτικές ενάντια στη μετανάστευση καταλαμβάνουν όλο και μεγα- λύτερο χώρο στη δημόσια συζήτηση. Η αντιμεταναστευτική ρητορική έχει τη δύναμη, όχι απλά να ανεβοκα- τεβάζει κυβερνήσεις, αλλά και να διαμορφώνει την κυρίαρχη αντίληψη για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Καθώς τα κράτη επιδίδονται σε έναν λυσσαλέο ανταγωνισμό και οδηγούνται σε νέες πολεμικές συρράξεις, ο παραδοσιακός ρατσισμός της Ευρώπης-Φρούριο (δηλαδή οι πολιτικές της «ένταξης» των μεταναστ(ρι)ών ως υποτιμημένου εργατικού δυναμικού) μετατρέπεται σε πολιτικές απανθρωποποίησης και εξολόθρευσης. Την στιγμή που όλο και μεγαλύτερα κομμάτια των πληθυσμών κρίνονται ως αναλώσιμα, οφείλουμε ως κί- νημα να αναλύσουμε και να μιλήσουμε ενάντια στις πολιτικές αυτές, να αναπτύξουμε όλες τις δυνατότητες που υπάρχουν για κοινότητες αγώνα ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών.

«Κλιματική κρίση», καπιταλισμός και αγώνες για Γη και Ελευθερία

Η κλιματική κρίση που οφείλεται κυρίως σε ανθρωπογενή δράση αποτελεί πλέον ένα από τα σημαντικό- τερα προβλήματα της σύγχρονης εποχής, τα τελευταία χρόνια χαρακτηρίζονται από μία άνευ προηγουμένου λεηλασία των φυσικών πόρων από τους καπιταλιστικούς μηχανισμούς. Σε διάφορες γεωγραφίες των

Βαλκανίων, όλο και πιο συχνά, όλο και πιο έντονα εμφανίζονται μεγάλης έκτασης καταστροφές. Βουνά καταπατώνται, δάση αποψιλώνονται, ποτάμια μπαζώνονται και έργα αποκτούν περιβαλλοντικές άδειες εν μία νυκτί, στο βωμό μιας δήθεν πράσινης ανάπτυξης. Ενάντια σε ένα μοντέλο συνεχούς ανάπτυξης και κερδοφορίας που δεν σέβεται τα οικοσυστήματα και τη ζωή στο σύνολό της, είναι περισσότερο από ανάγκη να θέσουμε τους δικούς μας όρους και τις δικές μας προτάσεις για μία ζωή που αξίζει να βιωθεί από όλες και από όλους με όρους ισότιμους και πραγματικά οικολογικούς.

Αναρχικές/-οί/-ά κρατούμενες/-οί/-ά και αλληλεγγύη

Η αλληλεγγύη με όσους/όσες/όσα φυλακίζονται για την πολιτική τους δράση ή και ταυτότητα ως καθήκον όλων μας. Πρακτικές στήριξης των πολιτικών κρατουμένων στα Βαλκάνια και αντιμετώπιση των οργανωτικών ελλείψεων.

Αναρχικές καταλήψεις και αυτόνομα κοινωνικά κέντρα

Μέσα στη συγκυρία της καπιταλιστικής κρίσης και της έντονης καταστολής, βλέπουμε τις πόλεις μας να τουριστικοποιούνται όλο και περισσότερο και να χωράνε μόνο τις δραστηριότητες που διαμεσολαβούνται από τα εμπορεύματα και το κέρδος. Σ’ αυτή τη συνθήκη περίφραξης του δημόσιου χώρου και του εκτοπισμού μας από τις πόλεις, εντάσσονται οι εκκενώσεις των καταλήψεων και οι αυξανόμενες δυσκολίες για την εξασφάλιση των υλικών όρων ύπαρξης των κοινωνικών κέντρων. Η ύπαρξη των καταλήψεων και των κοινωνικών κέντρων όμως, είναι σημαντική για το χτίσιμο σχέσεων αλληλεγγύης ανάμεσα στους ανθρώπους που προσπαθούν να ανασάνουν σε έναν ασφυκτικό κόσμο. Σ’ αυτό το πλαίσιο, θεωρούμε απαραίτητη τη συνάντηση και την ανταλλαγή εμπειριών και σκεπτικών μεταξύ αυτών των εγχειρημάτων καθώς και την προοπτική δικτύωσης γύρω από την ανάγκη αλληλοστήριξης.

Αναρχικά μέσα ενημέρωσης, εκδοτικές υποδομές, κινηματικά αρχεία

Στην παρούσα συγκυρία της πολύπλευρης καπιταλιστικής κρίσης

και έντονης καταστολής, η ύπαρξη και η ενίσχυση των κινηματικών (αναρχικών, αντιεξουσιαστικων, αυτοοργανωμένων) υποδομών είναι εξαιρετικά σημαντική. Πιο συγκεκριμένα, σκοπός του BAB2025 είναι η ανάδειξη και η υποστήριξη εκδοτικών εγχειρημάτων, κινηματικών τυπογραφείων, μέσων αντιπληροφόρησης, κινηματικών αρχείων, αυτοοργανωμένων ραδιοφώνων, καθώς και ψηφιακών υποδομών και hacklabs απ' τις βαλκανικές γεωγραφίες.

Ελευθεριακή παιδεία / αυτομόρφωση

Σε μια καπιταλιστική, πατριαρχική, ρατσιστική κοινωνία, παιδιά Ρομά, προσφύγισσες και μετανάστ(ρι)ες περιθωριοποιουνται και αποκλείονται από το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Αναγνωρίζουμε την αυτονομία των παιδιών και της παιδικής ηλικίας και άρα συνυπάρχουμε και συνομιλούμε δομώντας ισότιμες σχέσεις, χτίζοντας και αναπαράγοντας τη συλλογική κουλτούρα με βάση την οποία θέλουμε να ζήσουμε. Θεωρούμε απαραίτητη τη δικτύωση και την ανταλλαγή εμπειριών πάνω στην αυτοοργάνωση και τη δημιουργία δομών σχετικά με την παιδεία, τόσο σε ό,τι αφορά τις παιδικές ηλικίες όσο και την αυτομόρφωση των ενηλίκων.

Το BAB2025 δεν είναι μόνο 4 ημέρες μέσα στον Μάη του 2025, αλλά μια διαδικασία!

Στην εποχή μας, το κράτος καταργεί μονομερώς το κοινωνικό συμβόλαιο και αποσύρεται από τις υποτιθέμενες υποχρεώσεις του προς την κοινωνία, περιοριζόμενο στον ρόλο της καταστολής και της απροκάλυπτης εξυπηρέτησης των συμφερόντων της αγοράς. Ο κοινοβουλευτισμός, ως υποτιθέμενος τρόπος πίεσης προ- κειμένου να αποκτηθούν νέες κοινωνικές παροχές ή για την υπεράσπιση των παλαιότερων κοινωνικών και ταξικών κατακτήσεων, έχει ολοφάνερα φάει τα ψωμιά του, εφόσον οι εξουσίες στις μέρες μας βασίζουν την αναπαραγωγή τους στον φόβο και όχι σε υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Το παγκόσμιο σύστημα εκμετάλλευσης φαίνεται διατεθειμένο να εμπλακεί σε μια ατελείωτη σειρά εμπόλεμων συρράξεων, ανα- ζητώντας, μέσα από την καταστροφή, μια νέα

ισορροπία, καθώς και το ξεμπλοκάρισμα της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Και όλα αυτά, ενώ υπάρχουν προφανή σημάδια μιας πραγματικής κρίσης, της περιβαλλοντικής, η οποία επισκιάζει όλες τις υπόλοιπες αλλεπάλληλες «κρίσεις» των τελευταίων ετών.

Η αυτοοργάνωση πλέον προβάλει όχι ως σύνθημα, αλλά ως κοινωνική αναγκαιότητα. Οι επόμενοι μήνες, μέχρι την πραγματοποίηση του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου της Θεσσαλονίκης, είναι ένα ανοιχτό στοίχημα, μια κοινή διαδικασία συντροφικής ζύμωσης και από κοινού δημιουργίας ενός τόπου συνάντησης με στόχο την οργάνωση της αλληλεγγύης, των αντιστάσεων και των αγώνων. Ενός τόπου, όπου η διαφωνία θα αντιμετωπίζεται με συντροφικότητα και διάθεση αμοιβαίας κατανόησης, όπου θα μοιραστού- με και θα συνθέσουμε, όπου ο πλούτος, η ομορφιά και η ζωντάνια των αναρχικών ιδεών και πρακτικών θα διαλύσουν τη μιζέρια, τη μισαλλοδοξία και την απανθρωπιά. Χίλια μαύρα ρόδα ενάντια στην παραίτηση και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Ένα παλιό σύνθημα έλεγε «να αγωνιστούμε για το αδύνατο, προτού βρεθούμε αντιμέτωποι με το αδι- ανόητο». Σήμερα, που το αδιανόητο είναι ήδη εδώ, η ουτοπία δεν φαντάζει πλέον ως αδύνατη, αλλά ως η μόνη ρεαλιστική επιλογή.

Στο επόμενο χρονικό διάστημα θα δημοσιοποιηθούν τα αναλυτικά καλέσματα των ομάδων συντονισμού των πολιτικών θεματικών, καθώς και πληροφορίες για τις οργανωτικές διαδικασίες και τις ομάδες εργασίας.

Οργανωτική συνέλευση BAB2025, Δεκέμβριος 2024

Μπορείτε να κατεβάσετε το κάλεσμα ΕΔΩ

Επικοινωνία

Ιστοσελίδα του φεστιβάλ : https://bab2025.espivblogs.net/

email: bab2025[at]riseup[dot]net

Instagrma

:https://www.instagram.com/balkan_anarchist_bookfair2025/

Συζήτηση/Ενημέρωση από τους Συντρόφους του Πολιτιστικού Δημοκρατικού Κέντρου Κουρδιστάν (Αθήνα)

Παρασκευή 20/12 | 19:30 στο Κινηματικό Βιβλιοπωλείο Λούθιο
ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ-ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ
Το αιμοσταγές καθεστώς του Μπασάρ αλ-Άσαντ αποτελεί παρελθόν. Μόλις αυτό απώλεσε την υποστήριξη του Ιράν και της Ρωσίας, οι από αέρος επιθέσεις της οποίας γλίτωσαν τόσες και τόσες φορές την κυβέρνησή του, δεν βρέθηκε ούτε ένας Σύριος να το υπερασπιστεί. Τα δικαιολογημένα πανηγύρια για την πτώση του δικτάτορα που φυλάκισε, βασάνισε, σκότωσε κάθε λογής αντιφρονούντες και δημιούργησε το μεγαλύτερο προσφυγικό ρεύμα μετά τον Β’ΠΠ, τα οποία έλαβαν χώρα τόσο στη Δαμασκό όσο και σε πολλές πόλεις της Δύσης, έδωσαν τη θέση τους στην αβεβαιότητα μπροστά στο τι πρόκειται να επακολουθήσει.
Ο πρώτος παράγοντας αμηχανίας αφορά στον φορέα του πραξικοπήματος. Η τζιχαντιστική οργάνωση Hay’at Tahrir al-Sham (HTS), φρεσκαρισμένη έκδοση του μετώπου al-Nusra, το οποίο με τη σειρά του υπήρξε παρακλάδι της γνωστής σε όλους al-Qaeda, μπορεί να έχει αλλάξει προβειά και να δείχνει μια διαφορετική εικόνα ως προς την αισθητική και τον τρόπο απεύθυνσης σε σχέση

με τα άλλα μορφώματα, παρόλα αυτά, δεν ξεγελά κανέναν. Όσο η ίδρυση ενός θεοκρατικού καθεστώτος είναι στο προσκήνιο σε μια χώρα με τόσες πολλές εθνοτικές και θρησκευτικές κοινότητες τόσο οι διώξεις πληθυσμών και η δια της βίας επιβολή του ενός έναντι των υπολοίπων, δεν θα αφήσουν τον συριακό λαό να ανασάνει.

Ο δεύτερος παράγοντας αμηχανίας αφορά τους χειρισμούς των κρατών της Δύσης σε ό,τι έχει να κάνει με τους πρόσφυγες. Η πίεση που δέχονται οι κυβερνήσεις από την ακροδεξιά ατζέντα δείχνει πως δεν θα χάσουν την ευκαιρία να εκδικηθούν για ακόμα μια φορά τους πρόσφυγες, εργαλειοποιώντας την πτώση του καθεστώτος. Απέναντι σε κάτι τέτοιο οφείλουμε να είμαστε σε ετοιμότητα για να απαιτήσουμε την ελεύθερη κυκλοφορία για όλους, την απρόσκοπτη δυνατότητά τους να ταξιδέψουν στη Συρία, αλλά ταυτόχρονα, να μπορούν, όποτε το θελήσουν, να επιστρέψουν στις χώρες όπου έχουν περάσει δέκα και πλέον χρόνια.

Ο τρίτος παράγοντας αμηχανίας σχετίζεται με τη μεγάλης ισχύος επίθεση που έχει εξαπολύσει το Ισραήλ στα νότια σύνορα της χώρας. Με τη δικαιολογία πως θέλει να δημιουργήσει μια «αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη», βομβαρδίζει ανηλεώς την περιοχή και αναπτύσσει δυνάμεις σε πόλεις και χωριά που βρίσκονται μια ανάσα από τη Δαμασκό.

Ο τέταρτος παράγοντας αμηχανίας, αλλά και ταυτόχρονα η αιτία για μαζική επαγρύπνηση, είναι η επέλαση των συμμοριών που χρηματοδοτούνται και εκπαιδεύονται από το τουρκικό κράτος στην Βορειοανατολική Συρία. Ο Συριακός Εθνικός Στρατός (SNA), οι μαχητές του οποίου φαίνονται στα βίντεο που κυκλοφορούν να φέρουν διακριτικά τόσο της Τουρκίας όσο και του Daesh, έχει καταλάβει ήδη το Μανμπίτζ και ετοιμάζεται να επιτεθεί στο Κομπάνι. Βομβαρδίζουν, κρατούν άμαχους ως αιχμαλώτους, επιτίθονται σε νοσοκομεία και έχουν κόψει το ρεύμα σε μια πολύ μεγάλη έκταση. Πρόκειται για εδάφη που εδώ και δέκα χρόνια έχουν απελευθερωθεί από τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF) μετά από έναν μεγάλο φόρο αίματος του κουρδικού λαού στη μάχη απέναντι στον ISIS, και εκτός των άλλων φιλοξενούν και χιλιάδες εκτοπισμένους από το Αφρίν και άλλες πόλεις οι οποίοι έχουν υπάρξει ήδη μια φορά ξεριζωμένοι.

Η εμπλοκή του τουρκικού κράτους στον συριακό εμφύλιο ήταν και είναι προσανατολισμένη σε μια γενοκτονική πολιτική εξόντωσης των κουρδικών κοινοτήτων της Βόρειας Συρίας. Μετά την επέμβασή του στο Αφρίν το 2018 ακολούθησε η γενικευμένη επίθεση

εναντίον της Ροζάβα, όμως οι SDF κατάφεραν να κρατήσουν τις θέσεις τους και από τότε έχουν εξασφαλίσει την ειρήνη και την ασφάλεια για τον λαό. Η δημοκρατική, φεμινιστική και οικολογική επανάσταση της Ροζάβα παρά τις επιθέσεις από το καθεστώς Άσαντ, τον ISIS και το τουρκικό κράτος, συνήθιζε να βάζει πάντα μπροστά τις αξίες της κοινότητας και του πλουραλισμού μέσα σε έναν από τους αγριότερους πολέμους των τελευταίων ετών. Οι αιματοβαμμένες μιλιταριστικές στρατηγικές των κρατών και των οικονομικών τους συμμάχων είναι η βασικότερη απειλή για τη Ροζάβα, αλλά και για κάθε δημοκρατική πολιτική προοπτική όπου κι αν εκδηλώνεται.
«Ούτε εθνικός ούτε θησκευτικός-Πόλεμος κοινωνικός αντικρατικός»: Είναι ένα σύνθημα που βρίσκει την εφαρμογή του, λέξη προς λέξη, στη Βορειοανατολική Συρία, στην περιοχή της Ροζάβα. Στην αυγή κάθε απόπειρας σφαγής του κουρδικού λαού τα δυτικά μέσα επαναφέρουν συνεχώς την προοπτική ίδρυσης ενός κουρδικού κράτους. Δεν χόρτασαν από το ρόλο των Εθνών-Κρατών στην περιοχή. Όμως, όπως ενημερώνουν οι δυνάμεις του SDF, του (YPG/YPJ), καθώς και το σύνολο της αυτόνομης θέσμισης της Ροζάβα, είναι ενάντια σε αυτή την προοπτική, γιατί πολύ απλά είναι ενάντια στο κόσμο των Εθνών-Κρατών εν γένει. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η ενίσχυση της αυτονομίας της Ροζάβα μέσα από τον συνομοσπονδισμό, την άμεση δημοκρατία, την αντιπατριαρχία. Αυτό προτείνουν σαν κοινωνικό σύστημα για όλη τη Συρία ακόμη και για περιοχές του Ιράκ και με έναν τέτοιον τρόπο αίρονται όλες οι θρησκευτικές και εθνικές αντιπαλότητες στην ευρύτερη περιοχή.
Οι πόλεμοι δεν ανήκουν μονάχα στο παρελθόν, οι πόλεμοι είναι το παρόν και το μέλλον μας όσο η συγκρότηση των κοινωνιών σε Έθνη-Κράτη και η καπιταλιστική διάρθρωση της οικονομίας παραμένουν ακλόνητες αξίες. Το αιματοκύλισμα του ουκρανικού λαού που βρέθηκε ανάμεσα στις συμπληγάδες του NATO και της Ρωσίας δεν ήταν αρκετό για τις κοινωνίες μας ώστε να βγουν για λίγο από τη βιτρίνα της κατανάλωσης, της ψευδούς «ανάπτυξης» και της «ευημερίας» και να δουν τι πραγματικά επαπειλείται. Δεν έφτασε φυσικά ούτε η ισοπέδωση της Γάζας και τα εγκλήματα σε βάρος του λαού της Παλαιστίνης. Μετά από μια ακόμη εισβολή του Ισραήλ, αυτή τη φορά στον Λίβανο, τις εξελίξεις στη Συρία και την τουρκική επιθετικότητα στα βορειοανατολικά της χώρας, είναι ξεκάθαρο πως μια πιο γενικευμένη σύρραξη είναι πιο κοντά από ποτέ και καθήκον μας είναι να πάρουμε θέση. Να

συγκροτήσουμε μια ασπίδα αλληλεγγύης για τους λαούς και τις τοπικές κοινότητες που απειλούνται.
Υπάρχει εναλλακτική για τη συνύπαρξη των λαών, την ανεκτικότητα και τη δίκαιη συμβίωση.
Νίκη στον Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό!
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΟΖΑΒΑ
ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Για τη δυτικοκεντρική επινόηση και θέσπιση της ‘παιδικής ηλικίας’: μια χολτιανή ανάγνωση

Του Μιχάλη Κατσιγιάννη (Προπτυχιακός φοιτητής στο Τμήμα Επιστημών της Εκπαίδευσης και της Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία του Πανεπιστημίου Πατρών)

Μια κοινωνία ενηλικισμού

Ο όρος ενηλικισμός, που εισήχθη το 1978 από τον Jack Flasher, αναφέρεται στη θεσμική – και μη – εξουσία που κατέχει και ασκεί το θεωρούμενο, ιστορικά, κοινωνικά και πολιτισμικά, ενήλικο υποκείμενο σε βάρος των σωμάτων, των σκέψεων και των συμπεριφορών των υποκειμένων που, επίσης ιστορικά και κοινωνικοπολιτισμικά, θεωρούνται ανήλικα, με αποτέλεσμα – ή/και σκοπό – την άνιση, και συχνά βάρβαρη, μεταχείρισή τους ως προς κάθε τομέα της ζωής τους. Ο ενηλικισμός λοιπόν δεν συνιστά μία άσκηση ύφους, δεν αναλώνεται δηλαδή σε μία πολιτική σημειολογιών, αλλά αποτελεί μία καθολική πολιτική

πρακτική που εισχωρεί και διεισδύει ποικιλοτρόπως σε όλες τις εκδοχές και τις εκφάνσεις του βίου του κάθε παιδιού.

Σύμφωνα με τον Flasher (1978: 517), ο ενηλικισμός προσιδιάζει στις εξουσιαστικές συμπεριφορές που επιδεικνύονται μεταξύ διάφορων κοινωνικών ομάδων με διαφορετικές δυναμικές και συγκροτείται ουσιαστικά στη βάση της πρόσληψης των παιδιών ως ειδικής, ξεχωριστής, κατηγορίας πληθυσμού. Πρόκειται για έναν «*τρόπο επινόησης κτήσης*» πάνω στην υποτιθέμενη κατηγορία του 'παιδιού' «*με σκοπό την άσκηση εξουσίας*» πάνω του (Flasher, 1978: 517). Όπως περιγράφει ο Fletcher (2012), η ανάδυση του ενηλικισμού συμβαίνει «*μέσω της εσκεμμένης*» ή «*ακούσιας μετάδοσης κοινωνικών ηθών και αξιών στη δυτική κοινωνία*», έτσι που «*οι ενήλικες καλλιεργούν τον ενηλικισμό με θεσμικά και πολιτισμικά μέσα*». Και μάλιστα αυτό συμβαίνει σε τέτοιο βαθμό ώστε να καλλιεργείται συστηματικά η εξάρτηση του ανήλικου πληθυσμού από τον ενήλικο, και να τίθεται ουσιαστικά η πρώτη σε καθεστώς επισφάλειας:

οι νέοι μαθαίνουν να εξαρτώνται από τους ενήλικες από τα μικρότερα χρόνια. Συμπεριφέρονται εξαρτημένα και όταν υπάρχουν ενήλικες τριγύρω […] αναλαμβάνουν έναν εξαρτημένο ρόλο. Οι δεξιότητες ανεξαρτησίας που μαθαίνουν γίνονται όλο και πιο αδύναμες, όπως και η αυτοπεποίθησή τους […] Καθώς οι νέοι/ες αποκτούν ανεξαρτησία, αναζητούν τα είδη δύναμης και επιρροής που είδαν να έχουν οι ενήλικες μέσω των δημοφιλών μέσων ενημέρωσης (Fletcher, 2012).

Και «*καθώς ενηλικιώνονται, παρακινούν*» με τη σειρά τους «*τους/τις νέους/ες να γίνουν ευάλωτοι/ες και ανίκανοι/ες*», κάτι που ενισχύει περαιτέρω «*τις επόμενες γενιές νέων να εξαρτώνται από τους ενήλικες από τα μικρότερα χρόνια τους*» και διευκολύνει τη διάδοση μιας «*μαθημένης αδυναμίας*», και την εδραίωση και εμπέδωση αντανακλαστικών εξάρτησης και επισφάλειας (Fletcher, 2012). Σε παρόμοιο μήκος κύματος, ο Bell (2011) εξηγεί ότι ο ενηλικισμός συνιστά «*ασέβεια προς τους/τις νέους/ες*»:

Η κοινωνία μας, ως επί το πλείστον, θεωρεί τους/τις νέους/ες λιγότερο σημαντικούς/ες και κατώτερους/ες από τους/τις ενήλικες. Δεν παίρνει στα σοβαρά τους/τις νέους/ες και δεν τους/τις συμπεριλαμβάνει ως φορείς λήψης αποφάσεων στην ευρύτερη ζωή των κοινοτήτων τους. Οι ενήλικες έχουν τεράστια σημασία στη ζωή σχεδόν κάθε νέου ανθρώπου (Bell, 2011).

Οι δυο κεντρικοί άξονες του ενηλικισμού μπορούν να αποδοθούν συνοπτικά, ακολουθώντας και τον (Bell, 2011), ως εξής:

- αφενός, η δημιουργία μιας αίσθησης αναξιότητας, αδυναμίας, και κατ' επέκταση, εξάρτησης και επισφάλειας στον – ιστορικά και κοινωνικοπολιτισμικά συγκροτημένο ως – ανήλικο πληθυσμό,
- αφετέρου, η πατερναλιστική συμπεριφορά και απουσία διάθεσης από τη μεριά ων ενηλίκων να συμπεριλαμβάνουν τα παιδιά στις λήψεις των αποφάσεων.

Ενηλικισμός και επινόηση της παιδικής ηλικίας υπό την οπτική του Τζον Χολτ

Ο Χολτ αντιλαμβάνεται την ενηλικιστική συμπεριφορά που υιοθετείται από τους/τις ενήλικες στον δυτικό κόσμο ως την «*δικτατορία των κατ' επάγγελμα προστατών*» (1979β: 76), την «*εξουσία των ενηλίκων*», δηλαδή «*ένα είδος […] γενικού και μόνιμου δικαιώματος ή καθήκοντος να λέμε στα παιδιά τι να κάνουν*» (Χολτ, 1979β: 70˙ βλ. επίσης Μικρός Ντουνιάς, 2018):

οι ενήλικες έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν για ποια ζητήματα μπορούν ν' αποφασίζουν τα παιδιά και για ποια όχι. Τι μας δίνει αυτό το δικαίωμα; Πώς έχω το δικαίωμα να πω σ' ένα παιδί: «Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι ένα από τα πράγματα για το οποίο αποφάσισα εγώ ότι εσύ δεν μπορείς ν' αποφασίσεις»; Μόνο και μόνο επειδή είμαι μεγαλύτερος; (Χολτ, 1979β: 57).

Ο Χολτ, αφού επισημαίνει ότι υιοθετώντας αυτόν τον τρόπο αλληλεπίδρασης ως ενήλικες με τα παιδιά, «*διαλέξαμε να βαδίσουμε σ' ένα πολύ επικίνδυνο μονοπάτι*» (1979α: 234), αναφέρει χαρακτηριστικά:

σαν ενήλικοι, υποθέτουμε ότι έχουμε το δικαίωμα ν' αποφασίζουμε τι μας ενδιαφέρει και τι δεν μας ενδιαφέρει, τι θα εξετάσουμε και τι θα παρατηρήσουμε και τι όχι. Θεωρούμε δεδομένο αυτό το δικαίωμα, δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι είναι δυνατό να μας αφαιρεθεί (1979α: 233).

Ωστόσο, οι ενήλικοι σκέφτονται και πράττουν με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο σε ό,τι αφορά τα παιδιά. Ο ενήλικος πληθυσμός, ούσα η κυρίαρχη κοινωνική ομάδα που αναγνωρίζεται από τα δυτικά έθνη-κράτη ως το σύνολο των υποκειμένων που επιφορτίζονται με το ρόλο της ανατροφής και της διαπαιδαγώγησης των παιδιών, δημιουργεί φραγμούς και τοποθετεί τεχνητές δυσκολίες στη ζωή των παιδιών, αποκτώντας έτσι – ή τουλάχιστον επιχειρώντας να ανακτήσουν – τον πλήρη έλεγχό τους, με απώτερο σκοπό την ομογενοποίησή τους και την ένταξή τους σε αυτό που ο Φουκό (1991: 116) ονόμαζε «*κοινωνία νορμοποίησης*». Οι πορείες ανάπτυξης που επιτρέπονται στα παιδιά είναι μόνο υπό παρακολούθηση, η οποία βέβαια ονομάζεται προστασία – και συχνά βιώνεται ως τέτοια –, ενώ αποθαρρύνεται και αποτρέπεται η όποια αυτόνομη ανάπτυξη των παιδιών, ανεξάρτητα από τον συνεχή έλεγχο και το επιτηρητικό βλέμμα του πολιτισμού των ενηλίκων (βλ. επίσης Πεχτελίδης, 2011: 157). Έτσι, το παιδί «*μη έχοντας την ευκαιρία ν' ανακαλύψει τον εαυτό του και ν' αναπτύξει την – όποια και να' ναι – προσωπικότητά του, σύντομα καταλήγει να δέχεται για τον εαυτό του την ιδέα που έχουν σχηματίσει γι' αυτόν οι ενήλικοι*» (Χολτ, 1978: 26˙ βλ. επίσης Μπέργκερ & Λούκμαν). Χαρακτηριστική είναι η περιγραφή του Χολτ 1979α: 59):

τα παιδιά που βρίσκονται μόνα τους σε δημόσια μέρη […] συγκεντρώνουν τα εχθρικά βλέμματα των ενηλίκων˙σα να θέλουν να πουν: «τι κάνεις εδώ;», «τι θέλεις;», «πού είναι οι γονείς σου;», «γιατί δεν είσαι μαζί τους;», «γιατί δεν υπάρχει

κάποιος μεγάλος να σε προσέχει – δηλαδή να σου λέει τι πρέπει να κάνεις;

Τα παιδιά αντιμετωπίζονται ως δυνητικοί – συχνά και όχι μόνο δυνητικοί – φορείς απειλής από τη δυτική κουλτούρα και γι' αυτό περιορίζεται από τα πάνω η σκέψη και η δράση τους ώστε να αφομοιώσουν ομαλά και αβίαστα τις κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές νόρμες της κυρίαρχης κουλτούρας, για να αποφευχθεί η όποια δυσαρέσκεια ή αναταραχή. Στο πλαίσιο αυτό, επιστρατεύεται η πολιτική του ενηλικισμού. Τα παιδιά υπάγονται σε ένα καθεστώς ιδιότυπης υποτέλειας, το οποίο ωστόσο ποτέ δεν αμφισβητείται ευθέως και ποτέ δεν παρουσιάζεται ως παράλογο ή έστω περίεργο/παράξενο και προβληματικό – πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Πρόκειται δηλαδή για ένα καθεστώς που έχει φυσικοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό. Θεωρείται, ασκείται, επικοινωνείται και συχνά βιώνεται ως 'κοινή λογική', ως κάτι 'εύλογο' και 'φυσικό':

καθένας που χαρακτηρίζεται ενήλικος έχει ex officio […] το απεριόριστο δικαίωμα να λέει σε καθένα που χαρακτηρίζεται ανήλικος ή παιδί, τι να κάνει, και να τον τιμωρεί ή να προκαλεί την τιμωρία του αν δεν το κάνει. Πράγματι, αυτή η άποψη υποστηρίζεται ταυτόχρονα από το νόμο και από τα έθιμα (Χολτ, 1979β: 74).

Οι κοινωνίες μας, όπως επισημαίνει ο Χολτ (1979α: 51), διακατέχονται «*ιδεοληπτικά από την ανάγκη*» να ελέγχουν «*τα γεγονότα, τη φύση τους ανθρώπους, και όλα τα άλλα πράγματα*». Από αυτόν τον έλεγχο δεν ξεφεύγουν φυσικά και τα παιδιά μέσω της πολιτικής του ενηλικισμού. Εντός αυτού του πλαισίου «*αυτό που πραγματικά μαθαίνουν τα παιδιά είναι η Εφαρμοσμένη Σκλαβιά*» (Χολτ, 1978: 27), αφού κατά τον Χολτ, τα παιδιά ζουν σαν «*υπόδουλοι λαοί*» (Χολτ, 1971: 129) και όπως όλοι οι «*δούλοι*» και οι «*ανίσχυροι* άνθρωποι», έτσι και τα παιδιά «*μαθαίνουν να παρατηρούν και να διαβάζουν τα πρόσωπα των αφεντάδων τους για να μπορέσουν να καταλάβουν τι θα τους συμβεί στη συνέχεια*» (Χολτ, 1979α: 50).

Στον δυτικό πολιτισμό, κάθε πτυχή της ζωής των παιδιών αποτελεί αντικείμενο των θεσμών των κρατών, δημιουργώντας για τα παιδιά έναν επιβαλλόμενο τρόπο ζωής. Η Biddle (2017: 10) αναφέρει σχετικά ότι «*τα παιδιά είναι μία περιθωριοποιημένη ομάδα […] οι ενήλικες συνεχίζουν να θεσμοθετούν το παιδικό παιχνίδι και να περιορίζουν την πρόσβαση των παιδιών στον δημόσιο χώρο*», εμπεδώνοντας τη θέση «*των παιδιών ως πολιτών δεύτερης κατηγορίας*».



Παιδική ηλικία: ‘ένας κήπος με τοίχους’

Ο Χολτ, περιγράφοντας το ιδιότυπο καθεστώς στο οποίο ζουν και δρουν τα παιδιά, προβαίνει στη γνώστη αναπαράσταση του ‘κήπου με τοίχους’. Με την εν λόγω αναπαράσταση, ο Χολτ στηλιτεύει την δυτικοκεντρική θεώρηση περί παιδικής ηλικίας και το γεγονός ότι αυτή είναι μάλλον καταστροφική για το παιδί:

οι περισσότεροι άνθρωποι που πιστεύουν στο θεσμό της παιδικής ηλικίας, όπως τον ξέρουμε, τον αντιλαμβάνονται σαν έναν κήπο με τοίχους όπου τα παιδιά, όντας μικρά και αδύναμα, προστατεύονται ενάντια στη σκληρότητα του εξωτερικού κόσμου μέχρι να γίνουν δυνατά κι αρκετά έξυπνα για να μπορέσουν να τον αντιμετωπίσουν (Χολτ, 1979α: 22).

Ο Robertson (2023: 62), σχολιάζοντας αυτή την παρομοίωση σημειώνει ότι ο Χολτ:

αντιλαμβάνεται τον κήπο με τοίχους ως ένα μέρος που γεννήθηκε από μια προστατευτική πρόθεση για τα παιδιά […], αλλά με χαρακτηριστικά που ταιριάζουν περισσότερο σε μια φυλακή. Η σκέψη του είναι ότι, χωρίς πύλη ή άλλο μέσο για να φύγεις, ο περιφραγμένος κήπος είναι ένας χώρος υπερπροστασίας, εγκλεισμού και εξασθένισης. Εν ολίγοις, δεν είναι ευνοϊκό για ένα περιβάλλον που επιτρέπει σε κάποιον να μεγαλώσει καθώς δεν επιτρέπει την εξερεύνηση πέρα από τον τοίχο.

Με το πρόσχημα λοιπόν του προστατευτισμού που διακατέχει τους ενήλικους και την εγγενή άγνοια κινδύνου που διακατέχει τα παιδιά, δημιουργείται αυτός ο χώρος εντός του οποίου εγκλωβίζεται το σώμα και η σκέψη του παιδιού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, «*ο έλεγχος μετονομάζεται σε προστασία, πρόληψη και ενδιαφέρον, με στόχο την προσωπική ασφάλεια του παιδιού, και η επιτήρηση σε φροντίδα για την υγεία και ευημερία αυτής της κοινωνικής κατηγορίας*» (Πεχτελίδης, 2011: 157). Όπως παρατηρεί σχετικά η Biddle (2017: 11):

το κοινωνικό κατασκεύασμα της παιδικής ηλικίας δίνει τη δυνατότητα στους ενήλικες να δικαιολογήσουν την προσπάθειά τους να ελέγχουν τα παιδιά. Οι ενήλικες ασκούν αυτόν τον έλεγχο θεσμοθετώντας τα παιδιά, δυσφημώντας τις κοινωνικές και πολιτικές συνεισφορές τους και περιθωριοποιώντας τα από τον δημόσιο χώρο.

Με τα λόγια του Χολτ: «*ο περιφραγμένος κήπος […] καταλήγει τις περισσότερες φορές, για πολλούς από τους ανθρώπους που ζουν μέσα στα όριά του, να είναι όχι καλύτερος από τον εξωτερικό κόσμο, αλλά χειρότερος*» (Χολτ, 1979α: 67). Και κάπως έτσι ο Χολτ καταλήγει στην αποκάλυψη της εφιαλτικής πραγματικότητας που επιφυλάσσει ο κήπος στους/στις – συνήθως εν αγνοία – κατοίκους του (1979α: 58):

δεν μπορεί να λειτουργήσει και τόσο καλά ο περιφραγμένος κήπος

της παιδικής ηλικίας […] οι άνθρωποι που τον κατασκεύασαν και τον συντηρούν δεν μπορούν να τον ανεχτούν ούτε στιγμή. Πράγμα που πολύ συχνά τους ωθεί σ ‘ένα είδος περιφρόνησης για τα παιδιά που για χάρη τους φτιάχτηκε τούτος ο κήπος […] οι άνθρωποι που κατασκεύασαν αυτό τον κήπο για να προστατέψουν τα παιδιά από την εξωτερική πραγματικότητα αρχίζουν, στο όνομα της ίδιας εξωτερικής πραγματικότητας, να τοποθετούν εμπόδια και να περιβάλλουν με συρματοπλέγματα τον ήδη περιφραγμένο κήπο.

Αναλύοντας περαιτέρω τη συνθήκη του ενηλικισμού, κάτω από την οποία ζει το παιδί του δυτικού πολιτισμού, ο Χολτ παρατηρεί ότι η εξουσία του ενηλικισμού δεν είναι τόσο υλική, χειροπιαστή, χωρίς ωστόσο να αγνοούνται και να υποτιμώνται μία σειρά από αποκρουστικά βίαια περιστατικά με θύματα τα παιδιά και θύτες/τριες τους/τις ενήλικες, «*αλλά η πραγματική της βάση είναι ηθική*» (1979α: 50):

μιλάμε στο παιδί: «η εμπειρία σου, τα ενδιαφέροντά σου, η περιέργειά σου, οι ανάγκες σου, οι γνώσεις σου, οι επιθυμίες σου, οι απορίες σου, οι ελπίδες σου, οι φόβοι σου, αυτά που αγαπάς, αυτά που αντιπαθείς, οι κλίσεις σου και οι αποκλίσεις σου – όλα αυτά δεν έχουν την παραμικρή σημασία, δεν μετρούν για τίποτα. Ό,τι μετρά εδώ – και το μόνο που μετρά – είναι οι δικές μας γνώσεις, εκείνα που εμείς θεωρούμε σημαντικά, εκείνα που εμείς θέλουμε να κάνεις, να σκέφτεσαι και να είσαι» (Χολτ, 1978: 25).

Χαρακτηριστικό της ηθικής απαξίας που δέχεται το παιδί από τον/ην ενήλικο/η, είναι ότι πολλές φορές ο/η τελευταίος/η δεν σκέφτεται καν τον τρόπο με τον οποίο απευθύνεται σε κάποιο παιδί, προβαίνοντας αβίαστα και σχεδόν αυτόματα σε απαγορεύσεις. Σε σημείο μάλιστα που οι συναναστροφές παιδιού και ενηλίκου να μην μπορούν να προληφθούν καν ως κάτι περά από μονοκατευθυντική θέσπιση ορίων. Το παιδί μένει έτσι στην οπτική των ενηλίκων μία πρόχειρη, και άξια στενής επίβλεψης και παρέμβασης, ύπαρξη:

τα περισσότερα παιδιά, κάποια στιγμή στη διάρκεια της ανάπτυξής τους, συνειδητοποιούν ότι τις περισσότερες φορές οι γονείς τους τούς μιλούν με τρόπο που δεν θα τολμούσαν να μιλήσουν σε κανέναν άλλο άνθρωπο στον κόσμο. Βέβαια, δικαιολογούμαστε γι' αυτό που κάνουμε, όπως και για κάθε φορά που ασκούμε την εξουσίας μας πάνω στους νέους, λέγοντας ότι έχουμε τις καλύτερες προθέσεις, ότι το κάνουμε μόνο και μόνο επειδή τους αγαπάμε (Χολτ, 1979α: 69).

Συμπεράσματα

Ακολουθώντας την κριτική του Χολτ στον δυτικοκεντρικό τρόπο θέσπισης της παιδικής ηλικίας ως μηχανισμού καθυπόταξης του 'ανήλικου' πληθυσμού (όπως συνοπτικά παρουσιάστηκε παραπάνω), θα λέγαμε ότι μας καλεί να φανταστούμε το παιδί ως κάτι πέρα από ημιτελές υποκείμενο, ως κάτι πέρα από προπαρασκευαστικό στάδιο ανθρώπου. Όπως επισημαίνει:

οι περισσότεροι ενήλικοι δεν συμπεριφέρονται στα παιδιά όπως οι άνθρωποι που βρίσκονται με άλλους ανθρώπους που τους συμπαθούν. Απεναντίας. Είναι αγχώδεις, ευέξαπτοι, ανυπόμονοι, ψάχνουν να βρουν σφάλματα και συνήθως τα βρίσκουν. Δεν υπάρχει κανενός είδους άνεση, πόσο μάλλον χαρά […] υπάρχει πάντα μια ατμόσφαιρα έντασης, σύγχυσης κι ένα είδος υπομονής που είναι γεμάτη τρόμο – υπομονή που δεν σημαίνει καλοδιάθετη αποδοχή αλλά απεναντίας ένα αίσθημα θυμού που μόλις και συγκρατείται (Χολτ, 1979α: 58-59).

Μέσα από την κριτική του ο Χολτ μας καλεί να πλησιάσουμε το παιδί εφευρίσκοντας άλλους τρόπους, πέρα από τις κατεστημένες δυτικές αντιλήψεις, ευρηματικούς και αλληλέγγυους. Μας καλεί να φανταστούμε το παιδί ως υποκείμενο που περιηγείται στον κόσμο προσπαθώντας να αποκωδικοποιήσει και να συμμετάσχει στη διαμόρφωση των κοινωνικοπολιτισμικών και πολιτικών του περιβαλλόντων, και των σημείων τους, αναζητώντας, όπως όλοι/ες μας, συντρόφους/ισσες – και όχι καθοδηγητές/τριες –,

συνοδοιπόρους/ισσες – και όχι επιτηρητές/τριες. Αυτό που προσπαθεί να μοιραστεί μαζί μας ο Χολτ, θέλοντας όχι να μας πείσει ή/και να μας καταπλήξει, αλλά σίγουρα να μας ταρακουνήσει, είναι να επιχειρήσουμε μία άλλη συνομιλία με το παιδί, όχι προσποιητά παραιτούμενοι/ες της ενήλικης ταυτότητας και συμπεριφοράς μας, και υιοθετώντας κάποια άλλη προσιτή σε αυτή κοινωνική θέση. Τέτοιου είδους ενέργειες θα είχαν μάλλον ως αποτέλεσμα τη γελοιοποίηση της στάσης του/της ενήλικα, αφού το παιδί δεν είναι χαζό, ανόητο και αφελές, αλλά απλώς άπειρο, κάτι που το καθιστά απόλυτα ικανό να (δια)κρίνει και να αποφανθεί. Αντίθετα, η όποια διαφορετική συνομιλία επιχειρηθεί, οφείλει τουλάχιστον να επιτελεστεί όχι εκλογικεύοντας την κατάσταση των παιδιών με όρους υπεροχής, δηλαδή εξουσίας και επιβολής, αλλά με όρους αμοιβαίας ισότητας και αλληλεξάρτησης (αντί της επικρατούσας μονόδρομης εξάρτησης του παιδιού από τους/τις ενηλίκους).

Βιβλιογραφία

Bell, J. (Απρίλιος 11, 2011). Understanding Adultism: A Key to Developing Positive Youth-Adult Relationships. Ανακτήθηκε από: https://www.youthrights.org/understanding-adultism/.

Biddle, S. K. (2017). Social Constructions of Childhood: From Not-Yet-Adults to People in Their Own Right. Anthós, 8 (1). DOI: https://doi.org/10.15760/anthos.2017.10.

Flasher, J. (1978). Adultism. Adolescence, 13 (51): 517–523. Ανακτηθηκε από: https://www.proquest.com/openview/6d59be3dbb63f11e68a9b460b70867a6/1.pdf?pq-origsite=gscholar&cbl=1819054.

Fletcher, A. (Ιούνιος 26, 2012). Adultism Causes Youth Disengagement. Ανακτήθηκε από: https://adamfletcher.net/2012/06/26/adultism-causes-youth-disengagement/.

Μικρός Ντουνιάς (2018). Ενηλικισμός. Μυτιλήνη: Μικρός Ντουνιάς.

Μπέρκερ, Π. Λ., & Λούκμαν, Τ. (2003). Η κοινωνική κατασκευή της πραγματικότητας (Κ. Αθανασίου, Μτφρ., Γ. Κουζέλης & Δ. Μακρυνιώτη, Επιμ.). Νήσος.

Πεχτελίδης, Γ. (2011). Κυριαρχία και αντίσταση. Μεταδομιστικές αναλύσεις της εκπαίδευσης. Αθήνα: Εκκρεμές.

Πεχτελίδης, Γ. (2015). Κοινωνιολογία της Παιδικής Ηλικίας. Αθήνα: Σύνδεσμος Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών.

Πεχτελίδης, Γ. (2020). Για μια εκπαίδευση των κοινών εντός και πέραν των «τειχών». Αθήνα: Gutenberg.

Robertson, N. (2023). The Walled Garden of Pedagogy: Leveraging Protection and Risk in Education. International Journal of Modern Education Studies, 7 (1): 61-74. DOI: https://doi.org/10.51383/ijonmes.2022.247.

Φουκό, Μ. (1991). Η Μικρο-φυσική της εξουσίας (Λ. Τρουλινού, Μτφρ.). Αθήνα: Ύψιλον.

Χολτ, Τζ. (1971). Γιατί αποτυγχάνουν τα παιδιά: Το σχολείο αυτός ο εχθρός (Μπ. Γραμμένος, Μτφρ.). Αθήνα: Άγκυρα.

Χολτ, Τζ. (1979α). Οι ανάγκες και τα δικαιώματα των παιδιών: Απόδραση απ' την παιδική ηλικία (Ν. Μπαλής, Μτφρ.). Αθήνα: Εκδόσεις: Καστανιώτη Μετάφραση.

Χολτ, Τζ. (1979β). Πέρα από το Σάμερχιλ: Η εναλλαγή της ελευθερίας (Β. Πανταζής & Γ. Νταλιάνης, Μτφρ., Λ. Θεοδωρακόπουλος, Επιμ.). Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη.

Χολτ, Τζ. (1987). Το σχολείο φυλακή και η ελεύθερη μάθηση (Στ. Ξενάκη, Μτφρ.).Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη.

Εκδήλωση – Η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Γιατί ο φόβος την αναπαράγει (Θεσσαλονίκη)

Το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη το 2024 ήρθαμε αντιμέτωπες/οι με ένα πρωτοφανές για τα δεδομένα της πόλης σκηνικό κρατικής καταστολής.
Μετά το τέλος της πορείας για τα 16 χρόνια από την δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από την αστυνομία, εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες αναγκάστηκαν να φύγουν προς την πλατεία Ναυαρίνου και την οδό Τσιμισκή, μιας και όλη η περιοχή γύρω από την Ροτόντα ήταν αποκλεισμένη από κάθε λογής κατασταλτικές δυνάμεις.
Εκεί οι δυνάμεις των ΜΑΤ ακολούθησαν τον κόσμο και μετά από λίγο τους επιτέθηκαν χωρίς καμία αιτία, προβαίνοντας στην προσαγωγή 112 ατόμων, η οποία το ίδιο βράδυ μετατράπηκε σε σύλληψη για όλους/ες (!) με μοναδική κατηγορία αυτή της διατάραξης κοινής ειρήνης (!!). Ενώ και την επόμενη ημέρα επιτέθηκαν με μανία σε ανθρώπους στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, κυνηγόντας τους μέχρι και το ύψος του Υπουργείου, χωρίς να έχει προηγηθεί το παραμικρό επεισόδιο (σε αντίθεση με όσα αναφέρουν για όλα αυτά τα καθεστωτικά, τοπικά και μη, ΜΜΕ).
Το περιστατικό αυτής της αυθαίρετης, τυφλής και ανεξέλεγκτης επίδειξης ισχύος, από την μεριά του κράτους και των κατασταλτικών δυνάμεων, έρχεται να προστεθεί σε μία σειρά γεγονότων πρωτοφανούς αστυνομικής βίας που εξελίσσονται τους τελευταίους μήνες στην πόλη της Θεσσαλονίκης.
Δεν μπορούμε, ωστόσο, να μην συνδέσουμε το περιστατικό αυτό με αντίστοιχα που συνέβησαν εκείνη την ημέρα αλλά και καθημερινά σε άλλες πόλεις της Ελλαδας και ιδιαίτερα στην Αθήνα, όπου εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες προσήχθησαν με βίαιο τρόπο, κάποιοι από τους/τις οποίους/ες, μάλιστα, αναγκάστηκαν να περάσουν

μέρες ολόκληρες σε συνθήκες κράτησης. Αλλά και με το Νέο Ποινικό Κώδικα που είναι ουσιαστικά ο Ποινικός Κώδικας του Εχθρού που στοχεύει ακριβώς σε όποιον/α αντιστέκεται και σε ολόκληρη την κοινωνία.
Η θέση μας είναι αυτονόητη και δίπλα στους/στις συλληφθέντες/ίσσες απέναντι στον φόβο και στον ζόφο που προσπαθούν να καλλιεργήσουν. Να μη συνηθίσουμε ούτε την καταστολή ως κανονικότητα ούτε τον φόβο ως καθημερινό. Να αντιμετωπίσουμε το κράτος, που εξαπολύει την επίθεση του σε κάθε τι ριζοσπαστικό, στην ίδια την κοινωνία και τις αντιστάσεις της, με όρους συλλογικούς, δημιουργικούς, αλληλέγγυους.
Το κράτος μισεί τον Δεκέμβρη, μισεί το μήνυμα της εξέγερσης, μισεί τον κόσμο που τον υπερασπίζεται. Η επιθετικότητα του, όσο δεν χρειάζεται προσχήματα, άλλο τόσο εφευρίσκει κατηγορητήρια.
Με την μαζική σύλληψη των 112 διαδηλωτ(ρι)ών η αστυνομία δεν έψαχνε να βρει υπαίτιους σε ανύπαρκτα επεισόδια αλλά να τους εμφανίσει ως τρόπαιο της καταστολής. Ήταν ένα σχέδιο που προετοιμάστηκε μέρες πριν στην αστυνομική Διεύθυνση και μπήκε σε εφαρμογή στις 6 Δεκέμβρη. Σ’ αυτή την συνθήκη ο δρόμος την αντίστασης είναι μονόδρομος.
Γιατί η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Και ο φόβος την αναπαράγει. Και η υπόθεση αυτή αφορά την ίδια την κοινωνία.
Καλούμε σε:
ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
– Δευτέρα 16.12 | 18:30
Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης (1ος όροφος)
Με ομιλητ(ρι)ες:
-Α.Παπαρούσσου, Δικηγόρος
-Σταυρούλα Πουλημένη, Δημοσιογράφος Alterthess
-Μπάμπης Κουρουνδής, Μέλος της Εναλλακτικής Πρωτοβουλίας Δικηγόρων Θεσσαλονίκης
-Συλληφθείς 6ης Δεκέμβρη, μέλος του infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία
– Τρίτη 17.12 | 19:00, Πορεία, Καμάρα
– Τετάρτη 18.12 | 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΑ 112 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΑ ΤΗΣ 6ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ/ΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΙΣΣΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης